

3. KNIHA ZO SÉRIE Z *TELA A OHŇA*

OHŇI
V
TĚLE

AUTORKA BESTSELLEROV PODĽA *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

TEZEUM

OHEŇ V TELE

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ®
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: A Fire in the Flesh – Flesh and Fire Book #3 (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye Concepts, Incorporated) preložila Zuzana Trstenská.

Translation © 2024 by Zuzana Trstenská
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Silvia Palušková

A FIRE IN THE FLESH copyright © 2023 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le
Grafická úprava: Design Amorandi
Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-34-5
EAN 9788069010345

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátsve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

VENOVANIE

Tebe, čitateľ. Áno, Tebe.

Pulzujúca bolesť v hrdle ustupovala a viac som necítila plame-
ne horúcej agónie, ktoré mi spaľovali telo.

Napriek teplu a vlhku v Dalose, v Meste bohov, mi teraz bolo
chladno – chladnejšie ako kedykoľvek predtým. Myslela som
si, že možno umieram, lebo sa mi pred očami všetko mihotalo.
Snažila som sa sústrediť na otvorené dvere kruhovej komnaty,
v ktorej som sa prebudila po obliehaní Krajiny tieňov, v klietke
a spútaná.

Zdalo sa mi, že som tam predtým zazrela stáť veľkého vlka.
Vlka skôr strieborného ako bieleho.

Vlka, o ktorom moje srdce i duša vedeli, že je to on: Ash,
Ten, ktorý je Požehnaný, Strážca duší a Prvotný boh obyčaj-
ných ľudí a koncov. Vládca Krajiny tieňov.

Môj manžel.

Nyktos.

Ash.

Nikdy mi nepotvrdil, že dokáže meniť podoby, ale vedela
som, že je to môj prvotný boh smrti. A keď som uvidela
vlka, pomyslela som si, že si prišiel po mňa. Že ho uvidím,
že sa ho naposledy dotknem, že budem mať možnosť ešte

raz mu povedať, že ho milujem. Že sa s ním budem môcť rozlúčiť.

No teraz som ho vo dverách nevidela.

Nebol tam.

Čo ak tam nikdy nebol?

Ruky okolo mňa sa zovreli, čo rozbúchalo moje pomalé srdce. Kolis, falošný kráľ bohov, ma stále držal, pravdepodobne sa spamätával z informácie, koho mal v objatí – kým sa krmil.

„Si to naozaj ty?“ Kolisov hlas nebol hlasnejší než povzdych. Líce som mala vlhké od slz. Boli moje? Jeho? „Moja láska?“

Zachvela som sa. Bohovia, Ash sa mýlil, keď povedal, že síce môžem cítiť strach, ale nikdy sa nebudem báť. Pretože už len zvuk Kolisovho hlasu vo mne vyvolal lavínu hrôzy. Nezáležalo na tom, že vo mne bola len Sotóriina duša. Že ja som nebola ňou a ona nebola mnou. Desil nás obe.

V zornom poli sa mi zrazu objavil pár nôh v kožených nohaviciach. Zdvihla som zrak a zaregistrovala som dýky z kameňa tieňov pripnuté na bokoch. Svetlé hnedasté vlasy sa obtierali o golier čiernej tuniky. Prvotný boh vojny a súladu stál tvárou k dverám. Ten zradný sviniar, ktorý ma priviedol ku Kolisovi, musel zbadat' Asha, ak tam bol. Bolo to tak? Vo svojej vlčej podobe bol mohutný – väčší než ktorýkoľvek vlk, ktorého som kedy videla.

Ibaže by tam nikdy nebol a ja som mala halucinácie.

Srdce mi kleslo v hrudi a... ach, bohovia, ten nával smútku bol ako neznesiteľný tlak, ktorý hrozil, že ma rozdrví.

„Tvoje veličenstvo,“ Attes sa k nám prudko otočil, „nie je jej dobre,“ povedal. „Je blízko smrti. Musíš to cítiť.“

„Musíš si vziať tie uhlíky, kým nezomrie,“ naliehal ďalší hlas s mierne spevavým tónom. Oživenec, Callum. Jeden z Kolisových *rozpracovaných diel*. „Vezmi ich...“

„Uhlíky sú tvoja najmenšia starosť,“ prerušil ho Attes a adresoval to priamo Kolisovi. „Je na pokraji smrti. Už dlhšie nevydrží.“

Falošný kráľ nereagoval. Len... bohovia, len ma držal, jeho veľké telo sa chvelo. Bol v šoku? Ak áno, tak som pravdepodobne bola v šoku aj ja, lebo v tej chvíli by som sa najradšej rozosmiala.

„Ak zomrie spolu s uhlíkmi, zomrú aj tie – a s nimi všetko, o čo si sa usiloval,“ naliehal Callum a upriamil moju pozornosť na seba. Najprv bol rozmazaný, ale potom sa zaostril. Oživenec bol celý zlatý: vlasy, pokožka aj dômyselne namaľovaná maska v tvare krídel, ktoré sa mu z oboch strán tiahli z čela k čeľusti. „Vezmi si ich, môj kráľ. Vezmi si ich a povýš sa na prvotného boha života a...“

„Bude po nej,“ prerušil ho Attes. „Tvoja *graeka* bude znova mimo tvojho dosahu.“

Graeka.

V starom jazyku prvotných to znamenalo život. Znamenalo to aj láska. Napadlo mi však, že to slovo má možno aj tretí význam.

Posadnutosť.

Pretože to, čo Kolis cítil k Sotórii, nemohla byť láska. Láska nevytvárala netvorov.

„To nie je ona,“ zasyčal Callum a oči za namaľovanou maskou sa mu zúžili. „Nepočúvaj ho, veličenstvo. Toto je...“

Callumom náhle trhlo dopredu, krv postriekala mreže klietky. Ústa mu ochabli, keď sa pozrel na rukoväť z kameňa tieňov, ktorá mu trčala zo stredu hrude.

Okamžite som sa pozrela na Attesa. Na boku mal už len jednu dýku. Čiže čepeľ vrhol on.

Prečo?

„Doriti.“ Callum sa zapotácal a potom dopadol na zlatom posiatu podlahu. Mŕtvy. No nemyslela som si, že to tak aj zostane. Momentálne som si však nevedela spomenúť prečo.

Nemohla som...

Hrud' sa mi křčovitro roztriasla. Cez môj zrak sa ako závoj spustili tiene. Zachvátla ma ľadová panika, keď som sa prepa-

dala do tmy, krátke chvíle úľavy sa rozplynuli. Žiadny zvuk. Žiadna vôňa. Žiadny pohľad.

Nechcela som zomrieť. Nie teraz.

Nechcela som...

Liessa...

Myklo mnou, čosi ma vytrhlo z temnoty. Obrazy toho, čo som videla, sa mi poskladali dohromady: zlatý diván, kde som spala, reťaz spojená s obručou, ktorú som sotva cítila na krku, zlaté mreže klieťky, kde ma väznili, a dýka z kameňa tieňov, ktorú mal Callum v hrudi, no teraz ležala na podlahe. Oživenec sa dvíhal, vstával. Ako dlho som bola v bezvedomí? Pozrela som sa zaňho, za zlatý trón a ďalej k otvoreným dverám.

Znovu som zazrela vlka, tentoraz čiastočne skrytého pod širokými palmovými listami kolísajúcimi sa v teplom vánku.

Moja pravá ruka – nie, manželský odtlačok, ktorý sa objavil počas mojej korunovácie za Ashovu družku, sa zahrieval. Zlatý vír na jeho hornej časti a na dlani pulzoval a uhlíky života v mojej hrudi sa rozbzučali, divoko sa rozvibrovali. Na zátylku som pocítila ostré pichanie.

Kolis sa stále kolísal, kým sa vo mne zbierala búrka narastajúcej sily.

Na pokožke sa mi objavili zimomriavky a zježili sa mi drobné chlčky.

Attes sa obrátil k dverám. „Dohája.“

Vlk sklonil hlavu, jeho oči žiarili striebornou farbou. Jednu veľkú labu pritlačil na zlato-modrú mramorovú podlahu, vyčeril zuby a zavrčal.

Odvšadiaľ sa naraz vyvalila tmavá hmľa. Tiene sa prilepili na strop komnaty, kam nedosiahlo svetlo lustra, potom začali pulzovať a odlepovať sa od mramoru a vápenca, kĺzali po stenách a v dymových vlnách sa hnali po podlahe. Môj už aj tak príliš plytký dych sa zadrhol, keď vlk vyskočil a vrátil sa do mútnej masy tmy. Drobné hviezdičky vybuchovali všade okolo neho a uprostred mojej hrude sa niečo zohrievalo...

Víriace tieňe pri dverách sa rozšírili a predĺžili. Za masou sa objavili dva široké oblúky tieňov a dymu a komnatou sa prehnala tlaková vlna, ktorá si razila cestu k trónu. Zlaté kreslo sa zachvelo a potom sa rozpadlo na ničotu. Výbuch sily zasiahol Attesa, odhodil ho nabok, potom zdvihol Calluma a s odporným chrupnutím kostí ho vrazil do klietky.

Niekoľko radov mreží sa *roztrieštilo*. Strop komnaty pukol, rozpadol sa a ostala po ňom diera. Tieňe a dym stuhli v jasnom mesačnom svetle, ktoré teraz prúdilo do miestnosti.

Steny naokolo vybuchli, kusy kameňa sa rozleteli do priestoru a z múrov ostali vyčnievať len nízke pozostatky muriva. Ash sa vzniesol ešte vyššie.

Na kratučký okamih som ho uvidela v jeho smrteľníckej podobe, rysy jeho tváre boli drsné a možno aj trochu kruté, jeho pokožka mala lesklý odtieň zlatistého bronzu, vlasy, v mesačnom svetle červenohnedé, mu padali na široké líca. Zachytila som len záblesk jeho silnej, ostrej čeľuste, širokých úst a plných pier, ktoré sa kedysi tak lákavo dotýkali mojej pokožky.

Potom skĺzol do svojej pravej podoby a vznášal sa nad miestom, kde predtým stál trón. Jeho telo sa stalo súvislým vírom polnoci a tenkých, pulzujúcich pruhov zádychu. Svieža, citrusová vôňa, jeho vôňa, ku mne dorazila a chlácholila ma.

Ash bol desivý, jeho krása bola zúrivá a dych vyrážajúca v oboch podobách. A bol môj.

„*Kolis!*“ zareval Ash, jeho hlas sa ako hrom rozliehal priestorom.

Nočnú oblohu bez varovania preťal výbuch svetla, ktorý narazil do podlahy pred Ashom. V hrudi mi vzplanula horúčava. Stĺp svetla jasne horel a na chvíľu ma oslepil. Keď sa moje oči prispôbili, uvidela som...

Korunu z rubínových parohov lesknúcu sa v mesačnom svite. Prišiel ďalší prvotný boh.

Hanan, tmavovlasý a bledý prvotný boh lovu a božskej spravodlivosti s ostrými črtami tváre, stál pred Ashom. V pravej

ruke držal kopiju z akéhosi matného bieleho materiálu pripomínajúceho kosť.

„Odíd', Nyktos.“ Hananova kopija sa zvnútra rozžiarila. „Skôr než bude neskoro,“ varoval ho. No neuniklo mi zachvenie v hlase prvotného boha, toho, ktorý poslal Kimerijcov, aby zajali Bele, namiesto toho, aby sám prišiel do Krajiny tieňov. Počula som v jeho hlase *strach*.

Hanan bol prvotný boh, ale aj zbabelec.

„Skôr než bude neskoro?“ Ashov hlas zaburácal a pod jeho silou sa zrútili aj zvyšky stien sály. „Už je neskoro.“

Z Hanana sa vylialo biele svetlo, keď sa vzniesol do vzduchu a skrčil ruku v lakti, pripravený vrhnúť kopiju. S praskaním z nej vyrazil zádych a hneď nato svišťala vzduchom. Zatajil sa mi dych...

Ash sa zasmial. *Zasmial sa*, keď doširoka rozťahol krídla z masy tieňov a mesačného svetla. Zdvihol ruku a roztvoril prsty, spomedzi nich vyšľahli iskry moci a z jeho dlane vytryskol blesk ohromujúceho svetla, ktorý zasiahol kopiju uprostred letu. V okamihu, keď sa do všetkých strán rozlialo svetlo, sa ozvalo hromobitie.

Vtom sa Ash ocitol pred prvotným bohom a schmatol ho za zátylok. Pohyboval sa tak rýchlo, že som si nevšimla jeho druhú ruku, kým Hanan nezakričal a ja som nezbadala, ako Ash trhol rukou späť. Krvavý, pulzujúci kus mäsa pleskol o podlahu.

Ash zdvihol Hanana do vzduchu a niekto zakričal. Napadlo mi, že to musel byť Attes.

Kolis, ktorý si to všetko zdanlivo nevšimá, sa konečne prestal kolísať a zdvihol hlavu.

Ash chytil prvotného boha pod čeľusťou, trhol...

Udivene som pootvorila ústa, keď Ash odtrhol Hananovi hlavu.

Niečo s buchnutím dopadlo na zem a z Ashovej ruky s pulzovaním vychádzal zádych.

Prvotné uhlíky života mi ešte silnejšie zahučali v hrudi a vyslali mi do rúk teplo. Vedela som, čo to znamená, ešte pred tým, ako na zlatých dlaždiciach zacvendžala koruna.

Ash zabil ďalšieho prvotného boha.

Takto sa to robilo? Bolo treba vytrhnúť srdce a zničiť hlavu? Bola to odporná a barbarská metóda.

A znepokojivo sexy.

Koruna rubínových parohov sa rozvibrovala a začula som vzdialené dunenie. Dlážka pod ňou sa rozštiepila a zem sa otriasala. Zvnútra rubínovej koruny preniklo biele svetlo, priam z nej vytekalo, kým parohy viac nebolo vidieť. Hluk pokračoval, prichádzal z oblohy aj zospodu a otriasal aj Kolisom. Kameň praskal na všetky strany. Zem pred ruinami komnaty zastonala a potom pukla. Palmy sa zachveli, padli na bok a zosunuli sa do zjazvenej trhliny.

Hananova koruna zapulzovala a potom zmizla.

Vzduchom sa rozľahlo ohlušujúce tresknutie a ja som vedela... ach, bohovia, vedela som, že ten zvuk sa šíri až za Dalos. Pravdepodobne zasiahol každú krajinu v Ilizeu, dostal sa za jeho hranice a rozšíril sa až do ríše smrteľníkov.

No vedela som aj to, že niekde v Krajine tieňov povstala nová vládkyňa Sirty, nová bohyňa lovu. Nie preto, že Bele bola jedinou povýšenou bohyňou Hananovho dvora – čo som spôsobila vlastnými rukami –, ale preto, že som to cítila v uhlíkoch života.

A vedela som, že to pocítil aj Kolis.

Reťaz spojená s obručou na mojom krku cinkla o podlahu, keď ma Kolis zložil na zem. Rukou mi podoprel hlavu, čo bol čin taký znervózňujúci svojou nežnosťou, že upútal moju pozornosť. Srdce sa mi zastavilo a naše pohľady sa stretli. Ľadový vzduch bičoval klietku a zlaté pramene vlasov šľahali Kolisa po tvári, keď mi položil líce na zlatú dlažku. Trhlo mnou pri znepokojujúcej jemnosti jeho dlane, ktorá mi skĺzla po pokožke.

Klietkou otriaslo hrdelné, neľudské zavrčanie. „Daj tie svoje zasrané paprče preč od mojej ženy.“

Kolis sa zaškľabil a mne po pokožke prebehli zimomriavky. Vstal. „Ach, Nyktos, chlapče môj,“ povedal svojím pobaveným hlasom a pozrel sa tam, kde naposledy videl Hananovu korunu, za bod, kde Callum ležal v kaluži krvi a šklbal prstami. „Vidím, že si skrýval, aký si mocný.“ Pozrel sa na Asha. „Som ohromený.“

„To si strč,“ zavrčal Ash.

„Nevychovanec,“ zamrmlal Kolis.

Potrebovala som sa postaviť. Musela som Ashovi pomôcť a bojovať po jeho boku. Kolis nebol Hanan. Či už bol falošný prvotný boh života, alebo nie, stále bol najstarším žijúcim prvotným bohom. Bol neuveriteľne mocný.

Musela som Ashovi pomôcť.

Moje končatiny boli ťažké, takmer akoby boli pribité k dlážke. Snažila som sa prevrátiť na bok, no ešte aj pri tom jednoduchom úkone som sa zadýchala.

Kolis si hlasno vzdychol, akoby mal do činenia s neposlušným dieťaťom. „Keďže sme rodina, preukážem ti láskavosť, ktorej sa mi od tvojho otca nikdy nedostalo. Šancu odísť a nechať to tak.“

Zamračila som sa a niekoľko prameňov svetlých vlasov mi spadlo na tvár. Kolis chcel nechať Asha odísť chvíľu po tom, čo zabil ďalšieho prvotného boha? To nedávalo zmysel.

No odrazu som pochopila.

Kolis nemohol zabiť Asha. Ak by to urobil, prvotného uhlíky smrti by sa preniesli späť doňho. Kolis by už nebol prvotným bohom života ani kráľom.

Nebol by žiadny kráľ.

Ríšu bohov by to uvrhlo do chaosu.

„Vrátiš sa na svoj dvor, a ak tam Bele ešte bude,“ pokračoval Kolis, „poradiš jej, aby sa dostavila sem a prisahala mi vernosť.“

V diaľke sa na nočnej oblohe nakrátko rozžiarilo striebro – valiace sa plamene zádychu. Potom som v krátkom záblesku svetla na obzore zazrela, ako do seba narazili dve mohutné okrídlené bytosti.

Drakeni.

Ach, bohovia, bol to Nektas? Alebo nejaký iný? Ani som nevedela, či Orphine prežila útok dakkaiov. Videla som ju padať. Bola som svedkom toho, ako zahynulo toľko ľudí.

Musela som vstať.

„A prikážeš všetkým spojencom, ktorí ťa nasledovali, aby sa stiahli a okamžite opustili hranice Dalosu.“ V tichu, ktoré nasledovalo, sa Kolisovi v sánke napol sval. „Prijmi túto ponuku, Nyktos.“

Ruky sa mi triasli od námahy, no podarilo sa mi posadiť. Táto zvyčajne bezproblémová úloha si však vypýtala svoju daň. V hlave mi búšilo a strhla som na seba Ashovu pozornosť.

Zádych v jeho očiach zapraskal, keď sa na mňa pozrel, keď si všimol určite poškodenú pokožku na mojom krku a obruč pod Kolisovým uhryznutím. Uvidel zlaté, priehľadné šaty, do ktorých som bola zaodetá, a ja som pocítila jeho hnev. Padal na mňa ako ľadový dážď. Chcela som mu povedať, že som v poriadku, ale jazyk som mala príliš ťažký na to, aby som vyslovila lož. Nebola som si istá, či budem v poriadku.

A myslím, že Ash to vycítil.

Hrud' sa mu prudko zdvihla a rýchlo sa otočil ku Kolisovi. „Zabijem ťa.“

Falošný kráľ bohov zaklonil hlavu a zasmial sa. „Teraz hovoríš nezmysly.“

Ash sa pohol rýchlo ako vystrelený šíp a vyrazil vpred. Prešiel otvorom v mreži, víriace tiene okolo neho sa stiahli. Vzduch zrazu ostal stáť a zriedil sa tesne pred tým, ako Ash pristál na podlahe kletky, niekoľko metrov od Kolisa. Z nôh oblečených v koži sa vyrútili úponky tieňov. Jeho oči sa premenili na kaluže zádychu.

„Ani na to nemysli,“ varoval ho Kolis a brada mu klesla.

„Ako som už povedal,“ – z Asha vyšiel zvuk ako zapraskanie elektriny a z dlaní mu vytryskli dvojité blesky zádychu – „príliš neskoro.“

Kolis sa pohol, zmenil sa na šmuhu, ale hoci bol nesmierne rýchly, nič nebolo rýchlejšie ako rozpútaná prvotná moc. Ashove blesky vrážali do Kolisa so šokujúcou intenzitou, dvíhali ho a hádzali vzad. Narazil do mreží. Zlato nárazu podľahlo.

Tiene sa vírili po podlahe a cez moje nohy, keď sa Ash otočil a siahol si na pás. Videla som odlesk kameňa tieňov, keď vytasil meč a hodil ho.

Čepeľ zasiahla Kolisa do hrude. Sila zásahu ho odhodila dozadu, no už nemal kam uhnúť a meč narazil do vonkajšej steny, hlboko sa zapichol a prišpendlil falošného kráľa.

Drahí bohovia.

Po zničenej podlahe sa rozliehali duniace kroky. Stráže v zlatých náprsných pancieroch a zbroji na lýtkach zaútočili na klietku, meče z kameňa tieňov zdvihnuté.

Ash otočil hlavu a pozrel sa cez plece na nezvaných hostí.

Vyvalili sa z neho tiene – samotná podstata prvotných bohov – a vystrelili pomedzi mreže klietky. Temná hmla sa dostala až k pancieru na čižmách strážcov.

Priestranstvom sa rozľahli vysoké, agonické výkriky, vresk, ktorý náhle zmĺkol.

Vo vzduchu okolo mňa sa rozplývali chuchvalce noci, len čo si Ash kľakol po mojom boku, no vo víriacej tme som zazrela len náznak jeho črt.

Napriek suchu v ústach a bolesti v hrdle som prehltla, nútila som hlasivky a jazyk spolupracovať. „To... To bolo... také neuveriteľne vzrušujúce.“

Ash sa na úder srdca zarazil a potom sa hrubo zasmial. „Dívaj sa mi do očí,“ povedal a chytil ma za obruč okolo krku. „A nehýb sa, *liessa*.“

Liessa.

Niečo krásne.

Niečo mocné.

Kráľovná.

Moje srdce... bohovia, roztopilo sa, keď som ho počula vysloviť to slovo. Bolo hlúpe myslieť na niečo také v tejto chvíli, ale bola to pravda.

Uprel svoj rozvírený strieborný pohľad rovno na mňa. Počula som zvuk praskajúceho kovu a celým telom mi trhlo. Reťaze dopadli na podlahu a ja som sa zrútila.

Na hrudi a okolo pása sa mi rozvlnili tieň, keď ma oblapili Ashove ruky a zachytili ma. Esencia ma obalila ako plášť, ale nespôsobila mi žiadnu bolesť. Nikdy mi ju nespôsobovala.

Pritiahol ma k sebe. Jeho ruka, taká neveriteľne chladná, ale zároveň vítaná, mi zvierala hlavu. Pritisol si ma k hrudi.

Vdychovala som jeho sviežu citrusovú vôňu a zachvela som sa. Len čo sa mi Kolisove tesáky zaborili do pokožky, úprimne som verila, že Asha už nikdy neuvidím. Takže keď som začula jeho hlas? Bola zrazu v jeho náručí? Oči sa mi naplnili slzami. Bolo to ohromujúce.

„Je mi to ľúto,“ zachripel a rýchlo nás premiestnil z klietky. „Mrzí ma, že som sa k tebe nedostal skôr, ale teraz ťa mám, *liessa*, a nepustím ťa. Už nikdy ťa nepustím.“

Jeho ospravedlnenie mi trhalo srdce, keď nás dvíhal do vzduchu. Za všetko mohol Kolis a jeho pomätené konanie. Mohol za to Eythos, Ashov otec, pretože vložil uhlíky a Sotóriinu dušu do smrteľníčky a nikdy to svojmu synovi nepovedal. „Nič z toho nie je...“

Ash zakľal a skrútil sa. Udivene som sa naňho pozrela.

Niečo horúce a ťažké mu narazilo do chrbta. Zachrčal a zdalo sa, že sa vzduch natiahol a ovinul okolo nás neviditeľné ruky, ktoré nás rýchlo stiahli dolu. Strach sa mi nahromadil vzadu v hrdle.

Ash dopadol na podlahu s ohlušujúcim nárazom, stále stál, hoci musel vstrebať neveriteľný náraz. Potácal sa, padol na

jedno koleno, ale naďalej ma držal. Tieňová esencia okolo neho sa stenčila a ja som v pevnom zovretí jeho čeľuste zbadala bolesť.

„To je v poriadku,“ precedil cez zuby a jeho jasné, strieborné oči sa zadívali do mojich. „Mám ťa...“ Hlavou mu trhlo vzad.

Z hrdla sa mi vydral chrapľavý výkrik, keď mu vystúpili šľachy na krku. Ash sa nevzdával a znova sa zdvihol. Nepúšťal ma. Nepustil, presne ako sľúbil, napriek agónii. Bez ohľadu na cenu.

„Ash,“ zašepkala som.

Oči sa mu rozšírili a na chvíľu zastal. „Sera,“ zachripel. Potom odo mňa Asha niečo odtrhlo.

Srdce sa mi rozbúchalo a zaliala ma panika. Nastal okamih beztiaže a potom som dopadla na zem. Hlava mi narazila o dlaždice, zaskočil ma výbuch bolesti, no potom všetko zaliala tma.

Ticho.

Nehybnosť.

Divoký, brutálny rev Ashovej zúrivosti mi opäť prinavrátil vedomie. Mesiac. Videla som mesiac. Otočila som hlavu.

Kolis kráčal vpred, zo širokej, zubatej rany na hrudi mu kvapkala lesklá krv. V rane sa mu ligotal zádych a lial sa mu z dlaní do komnaty.

Ash opäť kľáčal na jednom kolene, ale teraz mal vystreté obe ruky a chránil sa pred zlatistými vlnami smrtiacej esencie.

„To si naozaj nemal robiť,“ povedal Kolis a potom si vzdychol. Ťažko, nespokojne a dokonca aj trochu sklamané. „Obávam sa, že si zašiel príďaleko a rozpútal vojnu.“

Z Asha sa vyvalili zádyhom naplnené tiene, ktoré dusili blesky moci, až kým tie nezhasli. Obzrel sa za mnou a potom sa znova zameral na Kolisa. „Vojnu si rozpútal ty,“ rozzúrený Ash sa vystrel do svojej plnej výšky, „vo chvíli, keď si porušil zvyky a vieru.“

„Zabúdaš na slušné vychovanie, synovec? Očividne áno.“ V Kolisových prstoch sa mihli chuchvalce zádychu, keď sa za ním objavil zlatý oživenec, opäť na nohách. „Pretože som tvoj kráľ.“

„Nie si môj kráľ.“ Z Asha vyšľahol blesk, narazil do dlážky a do Calluma. Rana odhodila oživenca vzad. Okolie naplnil zápach zuhoľnateného mäsa. „Mohol by som ti trochu pohladit’ ego a tvrdiť, že tvoja vláda nado mnou sa skončila vo chvíli, keď si mi ju vzal. No pravdu povediac, nikdy si nebol mojím kráľom.“

Keď som pri pokrútených a znetvorených telách strážcov zbadala niekoľko spadnutých mečov z kameňa tieňov, ignorovala som vlhkosť na zátylku a zvrtila som sa na bok. Vyžadovalo si to ešte väčšie úsilie ako predtým.

„Odvážne slová.“ Kolis vykročil dopredu, pruh zádychu švihol k Ashovi. „A prekvapujúce. Zabil som ti otca a ty si mi pri-

sahal vernosť. No vezmem tvoju družku a ty zabiješ jedného zo svojich bratov a zaútočíš na mňa. Prečo je to tak, Nyktos? Môžu za to uhlíky života v nej?“

Prevrátila som oči, keď som preniesla váhu na svoje dlane opreté o zem. To bol Ashov plán, ale keď sa dozvedel, akú si to vyžadovalo cenu, rozmyslel si to.

Pretože vziať si uhlíky znamenalo zabiť ma a to zásadne odmietal, hoci som už umierala, čo bolo hlúpe.

Napriek tomu to bolo aj krásne.

„To je ono, však? Chcel si jej vziať uhlíky a povýšiť sa na prvotného boha života,“ obvinil ho Kolis a na končekoch prstov mu zaiskril zlatistý zádych. „Snažil si sa ich predo mnou ukryť. Aby si ju utajil. To je zrada.“

„Zrada?“ Z Asha vyšiel hlboký, temný smiech, zvuk, ktorý som z jeho úst nikdy predtým nepočula. „Zabil si moju matku a pravého prvotného boha života.“ Na podlahe pod Ashom sa rozliali tiene, ktoré sa vznášali ako dym. „Si trápne smiešny.“

Kolis zmeravel. „Chceš vedieť, čo je naozaj smiešne? Keď si myslíš, že som nemal ani potuchy, čo máš za lubom. Že som neprehliadol tvoje falošné ubezpečenia a sľuby a nevedel som, že si plánoval zvrhnúť ma a prisvojiť si všetko, čo mi patrí.“

Ashova zúrivosť z neho vyrazila a spôsobilá, že teplota v miestnosti prudko klesla. Pomaly som sa začala plaziť k telám. „Nič z tohto ti nepatrí. Ukradol si to...“

„Tvojmu otcovi,“ skočil mu do reči Kolis a mesačné svetlo sa mu odrážalo od zlatej pásky okolo bicepsu. „A určite si myslíš, že história sa opakuje, ale mylíš sa. Uhlíky života ti nepatria.“

„Ona nepatrí tebe!“ zreval Ash.

Vzdych opäť zredol. Zastavila som sa, ruky sa mi triasli. Surová, prudká energia zaliala zničenú komnatu a mne na pokožke naskočila husia koža.

„Myslíš si, že ti patrí len preto, že si ju korunoval za svoju družku?“ Kolisov smiech spôsobil, že mi zovrelo srdce. Zlaté

víry zádychu sa mu začali vlniť na obnaženej hrudi, kde sa rana, ktorú mu spôsobil Ash, už medzitým zacelila. „Ak je tým, za koho sa vydáva, nikdy nebola tvoja, aby si ju korunoval.“

Potrebovala som sa postaviť na nohy a vziať do rúk meč. A musela som to urobiť rýchlo. Hlava sa mi však stále točila a vlastné nohy sa mi zdali cudzie, akoby som s nimi nebola úplne spojená. Nespôsobil to úder do hlavy, hoci ani nepomohol. Mohla za to strata krvi. Stratila som jej priveľa. Vedela som to podľa toho, s akou námahou moje srdce pumpovalo jej zvyšky, ako rýchlo mi tíklo. A nadobudla som pocit, akési inštinktívne poznanie, ktoré mi hovorilo, že keby som nemala uhlíky, už by som bola v bezvedomí alebo mŕtva.

Keď sa mi podarilo kláknúť si, napadlo mi, aké je zvláštne, že to, čo ma nakoniec zabije, ma zároveň udržiava pri živote.

Kolis vykročil dopredu, jeho príliš dokonalé pery sa skrivilili do úsmevu. „Nikdy nebola tvoja, synovec. Vždy bola moja.“

Ash rozzúrene vypustil svoju moc. Keď som vydýchla, pred ústami sa mi vytvoril oblak, lebo priestor bol znova nabitý energiou. Ash sa vrhol na Kolisa a vzniesol sa do vzduchu.

Videla som len Kolisov úškrn a potom sa z falošného kráľa vyliali úponky zádychu. Vzniesol sa, vkĺzol do svojej prvotnej podoby a zahalil sa žiarou, ktorá bola príliš jasná a bolestivá na to, aby sa na ňu dalo dlhšie pozerat’.

Ash a Kolis sa stretli vysoko nado mnou a bolo to, akoby do seba narážali noc a slnko. Vzdušné tiene a intenzívne, zlato-strieborné svetlo vírili závrtnou rýchlosťou, ale vietor ustal. Mraky prestali putovať po oblohe. Všetko... všetko ostatné zmĺklo a zostalo nehybné, zatiaľ čo mi obavy zvierali hrudník.

Prížmurila som oči a medzi tieňmi a denným svetlom som zahliadla dvoch prvotných bohov. Zlaté vlasy, potom červeno-hnedé pramene. Čierna tunika, potom biele plátenné nohavice.

Strieborná manžeta a zlatý náramok, ktorý akoby sa pri pohybe ruky zablysol bielou farbou. Päste. Kopance a hlavy prudko letiace vzad.

Bili sa.

Potom vírenie okolo nich ustalo a vzduch vibroval a pulzoval. Uhlíky v hrudi mi zahučali...

Z Asha vyšľahol blesk, ktorý zasiahol Kolisa, a tým sa od seba odtrhli. Falošný kráľ sa udržal na nohách a vrátil sa k Ashovi, jeho rýchlosť bola šokujúca. Z hrdla sa mi vydral drsný, tichý výkrik, keď Kolis vrazil do Asha. Vzduch sa rozprskol a praskal okolo nich, keď sa vzniesli vyššie.

V rozmazanej hmle sa vrátili späť na zem. Hľadela som s vytreštenými očami a nedokázala som to pochopiť, kým jeden z nich nenarazil do dlážky. Mramor okolo nich praskal. Až keď som videla, ako víriaca čierna hmla predbieha oslepujúcu žiaru, pochopila som, že Ash zatlačil do dlážky Kolisa.

Zachvela som sa od úľavy, keď esencia okolo Kolisa pohasla natoľko, aby som videla, ako sa Ash narovnal. Prekročil svojho strýka, vyplŕul na prvotného boha krvavé sliny, potom sa zohol a chytil Kolisa za hlavu...

Falošný kráľ vystrelil ako oštep a odsotil Asha tak prudko, že ten odletel dozadu. Vietor sa zdvihol a zafúkol mi vlasy pred tvár. Nad hlavou sa mi zablysol oblúk svetla. Zaklonila som hlavu k obzoru, na západ. Po drakenoch nebolo ani stopy.

Srdce sa mi rozbúšilo, kým Ash a Kolis bojovali pästami a výbojmi prvotnej energie, ich telá sa nesmierne rýchlo dvíhali a klesali. Otočila som sa späť k miestu, kde ležali strážcovia, vzdialenosť medzi nimi a mnou sa zdala neprekonateľná. Potrebovala som sa však dostať k meču. Nebola som si istá, čo bude, keď ho získam, ale musela som niečo urobiť.

Na mojich ramenách zrazu pristáli čiesi ruky. Vydala som zo seba prekvapený výkrik a ovládli ma inštinkty. Okamžite som sa pokúsila vymaniť. Moja myseľ vedela, ako na to, bola som vycvičená tými najlepšimi, ale moje telo nereagovalo dostatoč-

ne rýchlo. Cítila som sa pomalá, vyvedená z miery a zdalo sa, že sa len krútim ako umierajúci červ.

„Prestaň,“ zasyčal mi do ucha hlas, ktorý som poznala. Attes.

Hnev vo mne vzkypel, keď som trhla telom doprava. „Pusti ma... ty... zasraný zradcovský sviniar.“

Attesovo zovretie zosilnelo a otočil ma nabok, takže sme sa ocitli tvárou v tvár.

Mohla som si ho skutočne dobre obzrieť. A nevyzeral dobre. Z nosa, očí, uší a kútikov úst mu vytekala modročervená krv. Plytká jazva, ktorá sa mu tiahla od línie vlasov, cez koreň nosa a po ľavom líci, bila do očí.

Nech to bohovia skárajú. Ten jeden výbuch od Asha mu dal poriadne zabrat.

„Počúvaj ma,“ zvolal, aby prekričal vietor.

„Chod' do riti.“ Hodila som sa – alebo skôr spadla som – vzad a vykopla som pred seba. Moja noha sa mu odrazila od hrude.

Attes sa zarazil a nadvihol obočie. „Naozaj si musíš šetriť energiu, Sera. A počúvaj ma.“

Hej, to si mohol niekam strčiť. „Zradil si... nás,“ dostala som za seba, hoci sa mi zatočila hlava. „Po tom, čo som pomohla Thadovi, si... zradil...“

Zem sa zatriasla, keď Ash s Kolisom dopadli niekam napravo od nás, ich telá rozmlátili dlaždice a rozmetali mramor na všetky strany. Attes zakľal, zvrchol sa a pritiahol ma k sebe. Posúval nás preč od spršky trosiek. Natiahla som sa k nemu, zaborila som mu prsty do vlasov a silno som trhla. Bol to zákerný ťah. Vedela som to, ale nič lepšie som v tej chvíli nemohla urobiť.

Attes zavrčal cez vycerené zuby – tesáky. Mykol hlavou a ja som pocítila divoký výbuch uspokojenia, keď som medzi prstami zazrela pramene zlatohnedých vlasov.

„Dočerta,“ zavrčal. „Prestaň...“

Prsty som zaťala do pästí a namierila na tú zasranú jamku v jeho brade.

„Viem, čo som urobil.“ Chytil ma za zápästie, v očiach mu zapraskal zádyh. V tej chvíli sa Ash a Kolis vrátili na oblohu. „Nie je čas na to, aby sme o tom diskutovali, ani na to, aby si sa snažila pomstiť.“

Nechápavo som otvorila ústa.

„Kolis zabije Asha,“ vyhlásil Attes, naše tváre boli od seba vzdialené len niekoľko centimetrov. „Spraví to neúmyselne, aj keď po tom túži. Ide o to, čo sa stane, ak to Kolis urobí.“ Niečo mokré ma udrelo do líca a potom do ruky. „Ash nie je dosť silný na to, aby porazil Kolisa a jeho drakenov, ktorí sa sem prirúčia vo chvíli, keď vycítia, že Kolis je naozaj v nebezpečenstve. Ash zomrie.“

Zadychčaná som hľadela na prvotného boha, ktorý tak se-bavedomo vpochodoval do Ashovej pracovne. Ten, ktorý pri doručovaní Kolisovej správy flirtoval a podpichoval ho, keď sa pýtal na pohyby vojsk Krajiny tieňov smerom k hraniciam dvora, kde prebýval so svojím bratom Kynom. Ash mu až tak nedôveroval, ale niečo medzi nimi bolo. Nie práve priateľstvo, ale možno akési súznenie.

A on s nami vybabral.

Pravdepodobne presne vedel, čo sa chystá, keď mi Kolis prikázal zabiť toho úbohého drakena, a pravdepodobne Kolisovi povedal, že som Thada oživila.

Čin, na ktorý falošný kráľ čakal, lebo to bol dôkaz, že uhľíky dozreli natoľko, aby sa dali preniesť.

Z ruky, ktorú mal Attes vystretú medzi nami, niečo kvaplo. Jeho krv mala trblietavú červenomodrú farbu.

Bola to krv prvotného boha.

Prekvapene som sa nadýchla.

„Musia prestať,“ naliehal Attes. „A jediná osoba, ktorú obaja poslúchnu, si ty.“

Tým som si nebola istá. Kolis nevyzeral ako typ, ktorý by niekoho počúval. A Ash bol pravdepodobne za hranicou argumentov. Ocitol sa v cyklóne zúrivosti, čo sa v ňom hromadila

celé stáročia. Nešlo len o mňa. Išlo o jeho matku, ktorú Kolis zabil, keď bol Ash ešte v jej lone. Išlo o jeho otca, ktorého Kolis zabil – ktorého dušu stále držal v svojej moci. Bolo to za všetky životy vpísané do Ashovej pokožky, ktoré mu Kolis vzal alebo ktoré ho prinútil vziať.

Ale Attes, sviniar alebo nie, hovoril pravdu.

Kolis by Asha *zabil*.

A smrť Kolisa alebo Asha by zničila nielen ríšu smrteľníkov, ale aj Ilizeum a každého prvotného boha. Úplne. Nebola som si istá, či by to dokázali prežiť drakeni. Možno by zostali len Arae – fáta, sudičky.

No na žiadnom z nich mi nezáležalo. Záležalo mi len na Ashovi. Takže som to musela skúsiť. Ale ako? Ešte stále bojovali a vymieňali si výbuchy zádychu. Žiara pohlcujúca Kolisa vybledla, takže pohľad naňho už nebol bolestivý. Tiene okolo Asha sa stenčili. Ved' som ani nevedela, čo zamýšľam robiť, ak sa dostanem k jednému z mečov.

Pohľad mi zaletel k dýkam na Attesových bokoch a pomyslela som si... Pomyšlela som si, že možno viem, ako Kolisa zastaviť.

Začala som sa dvíhať na nohy. Pripadali mi ako džem, ktorý si moja nevlastná sestra Ezra rada natierala na rožky. „Pomôž... pomôž mi vstať.“ Líca mi rozpaľovalo zahanbenie, čo bolo vzhľadom na celú situáciu úplne hlúpe. „Ja... ja to nedokážem.“

Attes zaváhal, jeho rysy boli napäté. Bolo jasné, že mi nedôveruje. A nemal by. Pretože ak by som dnešný večer prežila, našla by som spôsob, ako tomu zmrdovi vykonať niečo hrozné.

No aj preto, že som klamala – teda, čiastočne. Dokázala by som sa postaviť, ale vedela som aj to, aké úsilie by ma to stálo, a to by ma úplne vyšľavilo. Robila som to, čo mi navrhol Attes: šetrila som si energiu.

Po krátkom okamihu sa naklonil bližšie a presunul ruky z môjho zápästia na plecia. Vstal a zdvihol ma so sebou. „Vládeš stáť?“

V skutočnosti som necítila podlahu pod nohami. „Áno.“

„Dobre.“ Attesov pohľad skúmal môj, jeho črty boli stiahnuté niečím, čo pripomínalo obavy. Muselo sa mi to zdať. „Takže, čo sa...?“

Pohybovala som sa najrýchlejšie, ako som vládala, čo teda nebolo bohviečo. Prekvapilo ma, že sa mi podarilo chytiť rukoväť jednej z jeho dýk z kameňa tieňov skôr, ako ma stihol zastaviť. Zaskočila som ho.

„Uťahuješ si zo mňa?“ vykrikol Attes a pozrel sa na dýku, ktorú som mu vzala. „Nevyjadril som sa dost' jasne?“

„Upokoj sa.“ Plytko som sa nadýchla a môj hrudník... bohovia, cítila som sa čudne. Akoby sa mi v tele uvoľnili orgány. „Nestojíš mi za... námahu.“

Na tvári sa mu mihlo prekvapenie. Takúto reakciu nečakal.

S pocitom, že mám hornú polovicu tela z olova, som sa otočila k miestu, kde pristáli bojujúci prvotní bohovia. Rukami jeden druhému zvierali krk a z prstov im šľahal zádyh.

Vykročila som dopredu a zakričala som: „Prestaňte!“

Ani jeden z nich ma nepočul, alebo ak áno, ignorovali ma. Žily im zvnútra žiarili, a keby sa práve navzájom nevraždili, pomyslela by som si, že vyzerajú zvláštne krásne.

A tiež som vedela, že sa mi možno dostatočne neprekrvuje mozog.

Keď som dookola vykrikovala ten príkaz, zmocňovala sa ma panika a cítila som, ako sa kolíšem. Attes, ten slizký potkan, ma podoprel. Srdce sa mi spomaľovalo a ja som tušila, že to nie je dobré. Hlavne preto, že na okraj môjho zraku sa tlačila tma. Nevedela som, ako som ja, smrteľníčka, mohla prinútiť dvoch prvotných bohov, aby...

No ja som nebola celkom smrteľníčka. Už nie.

Uhlíky života to zmenili – uhlíky prvotnej esencie.

Vzadu na lebke mi mravčilo a myseľ sa mi rozbúrila. Moc, ktorú mohli uhlíky prejavíť, bola spojená s tým, že som cítila extrémne emócie, presne ako boh alebo prvotný boh, keď sa

blížili k svojmu povýšeniu. Ash sa ich vo mne snažil vyvolať zámerne. Vtedy to tak celkom nevyšlo.

Bolo to však zvláštne. Ako som tak stála, s podivne uvoľnenou hrudňou, akoby odtrhnutá sama od seba, zrazu som vedela, prečo sa uhlíky nerozhoreli.

Narodila som sa s nimi, ale nikdy som ich nepovažovala za svoju *súčasť*. Bola som len nádobou. Niečím, čo ich ukrýva a uchováva. Tak to chcel Eythos, Ashov otec.

Už to tak však nebolo. Uhlíky boli mojou súčasťou. A nateraz boli moje.

Predtým som to naozaj nechápala. Až doteraz som tomu neverila.

Hlbšie a pomalšie som sa nadýchla a sústredila sa na pulzovanie v hrudi. Uhlíky života sa zachveli a potom zapulzovali, keď som privolala zádych a načrela doň.

„Dobré fáta,“ zašepkal Attes.

To, čo nasledovalo potom, sa jednoducho stalo, takmer ako keď mi Rhain povedal o dohode, ktorú Ash uzavrel s Veses. Až na to, že tentoraz som si dobre uvedomovala, že esencia sa dostáva na povrch. Ovládala som ju. A keď som ju použila, nerozmýšľala som nad tým ako. Bol to len inštinkt, prastarý a primitívny.

Prvotná esencia mi prenikala do žíl, horúca a hladká, a keď som prehovorila, cítila som v svojich slovách silu. „*Prestaňte!*“

Neuvedomila som si, čo som urobila, kým sa Ash aj Kolis nezastavili, blesky zádychu sa rozplynuli uprostred útoku.

Použila som božský nátlak. Na dvoch najsilnejších žijúcich prvotných bohov.

„Dobré fáta,“ zašepkal Attes chrapľavo, očividne šokovaný.

Ash a Kolis ku mne otočili hlavy.

Aj mňa to prekvapilo. Nečakala som to, ale svoj údiv som odsunula nabok. Hoci som to dokázala, cítila som, ako uhlíky slabnú. Áno, boli mojou súčasťou, ale ja som umierala. Tak-

že aj *ony* umierali. Musela som konať rýchlo. Vykročila som vpred a urobila jediná vec, ktorá mi napadla.

Ashovi na mne veľmi záležalo. Keby mohol, miloval by ma. Sám to v podstate povedal po tom, čo sme sa rozprávali s bohom veštenia Delfaiom. No nechal si odstrániť *kardiu*, kúsok duše, ktorý mali všetky živé bytosti a umožňoval im bezbreho milovať inú osobu, ktorá nebola ich krvi, a spôsobil, že by pre tú osobu vykonali čokoľvek. Bohyňa Pellenaphe povedala, že to preňho muselo byť neuveriteľne bolestivé. Mne to pripadalo prekliato tragické. Urobil to v snahe ochrániť seba a toho, koho by mohol milovať, pred svojím strýkom.

Kolis bol zlý, chorý hajzel a nemyslela som si, že to, čo cítil k Sotórii, bola láska. Bola to skôr posadnutosť. Ale stále mal svoju *kardiu* a *veril*, že je do nej zamilovaný. Ak to bola pravda, potom by pre ňu urobil čokoľvek.

Pre niekoho, kto som podľa neho bola ja.

Srdce mi stíchlo, priložila som si dýku ku krku.

„Zasrané fľaťa,“ ozval sa spoza mňa Attes, no jeho hlas bol tichý. „To som nemal na mysli.“

„Prestaňte bojovať,“ zopakovala som a nevšímala som si prvotného boha vojny a súladu. „Urobte to pre mňa. Prosím.“

Sústredila som sa na Kolisa, hovorila som priamo k nemu, ale Ash zareagoval ako prvý.

Riedke tiene víriace okolo neho a v ňom zmizli. Z roztvorených pier a nosa mu tiekla krv. Čelusť mu už opúchala a tuniku mal na niektorých miestach spálenú a pod dierami bolo vidno zuhoľnatené mäso. No boli to jeho oči, ktoré spôsobili, že sa mi rozbúchalo srdce. Boli široké a ostré, stále sa v nich mihotali chuchvalce zádychu.

Kolis reagoval pomalšie, zlatistá žiara vybledla len natoľko, že pod ňou bolo vidieť jeho črty. Nebol na tom oveľa lepšie ako Ash. Aj jeho hrud' bola spálená, krvavá kaša.

„Sera,“ zachripel Ash a mierne nadvihol ruky. „Čo to robíš?“

Prehltla som, žalúdok som mala plný uzlíkov úzkosti, ale ruka sa mi nechvela. „Prestaňte sa biť, inak si podrežem hrdlo.“

Kolis prudko sklonil bradu. „Nič také neurobíš.“

Zatlačila som si hrot čepele do pokožky, až som pocítila bodnutie bolesti. Ash... bohovia, zrazu sa zdalo, že nemá kontrolu nad svojím telom. S trhnutím urobil krok dozadu. „Ale áno,“ odvetila som a nespúšťala som pohľad z ich hrudí. Ani jednému z nich som neverila, že nepoužije božský nátlak. Hoci vyhýbanie sa očnému kontaktu by im v tom nezabránilo. Nie úplne. „... urobím. A ak mi čo len *napadne*, že sa jeden z vás chystá použiť nátlak, urobím to.“

„Sera,“ zopakoval Ash, „odlož tú dýku.“ Urobil krok vpred a zdalo sa, že úplne zabudol na Kolisa, pretože jeho spálená hrud' sa rýchlo dvíhala a klesala. „Prosím.“

Zhlboka som sa nadýchla, ruka sa mi zachvela. „Ja...“ Zalapala som po dychu, ostré bodnutie bolesti mi zasiahlo krk, keď mi niekto vytrhol dýku z prstov.

Ash zakričal a strach v jeho výkriku... bohovia, bol hmataiteľný. Okamžite som vedela, že som urobila veľkú chybu.

Ach, bohovia.

Podcenila som, čo urobia a čo nie. Myslela som si, že dokážem odvrátiť Kolisovu pozornosť. Že bude zraniteľný pred svojou láskou vďaka svojej posadnutosti Sotóriu.

Ale rozptýlila som aj Asha.

Dýka, ktorú som si držal pod krkom, bola teraz v Kolisovej dlani.

Falošný kráľ bohov bol taký prekliato rýchly. Zvrchol sa a vrazil dýku Ashovi do hrude.

Priamo do jeho srdca.

Úder, ktorý Kolis zasadil, odrazil Asha dozadu a mňa sa zmocnila hrôza.

Čepeľ bola len z kameňa tieňov. Na takú mocnú bytosť, akou je prvotný boh, by mala mať len malý účinok, ale početné zranenia, ktoré poznačili Ashovo telo, ho oslabili. To bolo jasné.

Ash ranu ustál, siahol po rukoväti čepele, no vtom sa zapotácal, stále upieral vytreštené oči na mňa a na vlhké teplo, ktoré mi stekalo po krku. Klesol... ach, bohovia. Padol na kolená.

„Utekaj,“ pridusene zvolal a zvalil sa dopredu na jednu ruku.

Do uší mi udrel vysoký, vydesený zvuk. Bol to výkrik. *Môj* výkrik. Uhlíky sa zachveli, nakrátko sa rozhoreli a potom sa zastavili. V hrudi a v hlave mi narastal tlak, ktorý sa rýchlo stával neznesiteľnou ťarchou. Rozbehla som sa k Ashovi, ale nestihla som to. Nohy sa mi podlomili a dopadla som na popraskanú podlahu. Pred očami mi explodovali hviezdičky.

Kolis s vrčaním zdrpil Asha za vlasy a trhol ním dozadu.

Dýku mal stále v hrudi, v srdci. „Ponúkol som ti milosť.“

„Prestaň,“ zasipela som, prsty som zatlačila do dlaždíc, keď som sa po bruchu plazila dopredu.

Kolis hodil Asha na chrbát. „A ty si drzo odmietol.“

Ruky a nohy sa mi triasli, no zdvihla som sa na kolená. „Prosím,“ dostala som zo seba, krv kvapkala na podlahu podo mnou. „Prestaň...“ Hrdlo sa mi zovrelo a zastavilo moje slová.

„Zo všetkých najlepšie vieš, čo sa ti stane.“ Kolis zdvihol nohou a potom prudko dupol na rukoväť dýky.

Celým Ashovým telom trhlo.

Čiasí ruka mi zakryla ústa a umlčala ďalší výkrik. „Počúvaj ma,“ zasyčal mi Attes do ucha. „Ash je stále nažive. Čepel' z kameňa tieňov ho nezabije. Je len oslabený z boja s Kolisom. Ale ak budeš naďalej kričať, Kolis ho skutočne pripraví o život.“

Kolis ešte raz dupol nohou na dýku a ja som to fyzicky pocítila. Prisahala by som, že som cítila ten úder v hrudi. Celé moje telo sa triaslo.

Všetko akoby sa okolo mňa rútilo a točilo. Komnata. Attesove slová. Čo som videla. Snažila som sa dostať zo zovretia prvotného boha vojny a súladu, zúfalo som sa potrebovala dostať k Ashovi. Kolis bol... ach, bohovia, vytiahol čepel' a potom ju znova vrazil Ashovi do hrude. Prešiel mnou kŕč, rýchly a prudký. Akoby mi povolila kostra, ochabla som ako handrová bábika. Bez života.

Attes zakliat popod nos, keď si ma presunul v objatí. „Sera?“ Očami mu prebleskli jasné chuchvalce zádychu. „Sera?“

Otvorila som ústa, ale nevedela som sa poriadne nadýchnuť. Ozvalo sa bolestivé buchnutie a vlhké plesknutie tela. Snažila som sa dýchať, otočiť hlavu k Ashovi.

Videla som len, ako sa Kolisova ruka dvíha a klesá. Hore. Dolu. Hore. Dolu. V mesačnom svetle sa zaleskla krvou zaliata dýka.

Vykrikla som. Vedela som, že som to urobila, aj keď som nevydala žiadny zvuk. Kričala som a kričala, stále som sa triasla.

„Doriti.“ Attes rýchlo zdvihol hlavu. „Kolis! Potrebuje tvoju pomoc,“ zajačal a pokožka sa mu stenčila. „Dopekla, počúvaj ma! Sotória čochvíľa umrie.“

Buch. Buch. Buch.

„Ak to dopustíš, stratíš ju. Počuješ ma?“ Attes zatvoril oči a zdalo sa mi, že som v jeho tvári zazrela paniku. Nebola som si však istá, čo vidím. Moje oči nedokázali zaostriť. „Stratíš svoju *graeku*.“

Príšerné búchanie ustalo. „Nie,“ zaškrečal Kolis. „*Nie*.“

Ovanula ma slabá vôňa vanilky a orgovánu – *zatuchnutého* orgovánu – a Attes ma viac nedržal.

V náručí ma zvieral Kolis. Zdvihol ma, keď sa postavil. Hlava sa mi zaknísala. „Dajte ho do cely,“ rozkázal. „Vyriešim to s ním, keď sa vrátim.“

Nevedela som, či povedali ešte niečo iné. Okolo nás zavial vietor a ja som si matne uvedomovala, že sa mojej pokožky dotýka teplý nočný vzduch.

Snažila som sa otvoriť oči, ale tie už nereagovali na moje príkazy. Tma ma dusila. Dýchala som plytko a srdce sa mi najprv rozbúšilo, potom sa zastavilo. Čas. Zrýchľoval sa a spomaľoval a ja som jestvovala v tých príliš dlhých pauzách medzi údermi môjho srdca a neprestajným hukotom vetra.

Nechcela som zomrieť. Nie takto.

Nie sama v tme s touto príšerou.

Chcela som byť s Ashom, v jeho náručí pri svojom jazere. Sľúbil mi, že presne tak to bude, keď príde môj čas.

Toto nebolo správne.

To nie je fér. Prisahala by som, že som počula, ako to zašepkala Sotória, jej myšlienky sa na chvíľu zmiešali s mojimi.

Uhlíky života divoko vibrovali. Panika sa vzťahovala ako divoké zviera uväznené v kletke, ktoré sa zúfalo snaží dostať na slobodu, ale niet úniku.

Smrť bola vždy nevyhnutná.

Vnímala som, že sme sa prestali hýbať, viac sme sa nepresúvali tieňokrokom. Pritlačil mi dlaň na stred hrude a dych aj srdce sa mi zastavili, keď ma zaplavila zvláštna bolesť.

Potom už nebolo nič.

Ash.

To bolo prvé, čo mi napadlo, keď som sa prebrala. Boj medzi ním a Kolisom, čepel', ktorá ho zasiahla, švihanie dýky hore a dole a potom znova, zvuky, keď sa zabodávala do Ashovho tela.

Oči sa mi rozlepili a doširoka som ich roztvorila. Obloha nado mnou bola zaliata hviezdnyim svetlom a ja som hltala slaný, vlhký vzduch, ktorý som však do seba napriek snahe vdychovala len príliš plytko, a tak sotva dokázal zmierniť tlak v mojej hrudi. Bzučanie v ušiach ustúpilo a počula som hlasy prichádzajúce zo všetkých strán. Nasledoval nás šepot, keď som zachytila nejasné obrysy ľudí, ktorí sa spúšťali na kolená, a v diaľke som zahliadla mihotavé svetlá z okien pieskovcových budov a väčších stavieb. Nemohla som si tým však byť istá. Vedela som len, že ma stále nesú. Snažila som sa dýchať.

Ash.

Nevedela som, kde som, ani kam odniesli jeho. Mala som nejasnú spomienku, že som začula niečo o cele. A ešte predtým mokrý, mäsitý, dunivý zvuk a záblesk zakrvavenej dýky.

Ach, bohovia.

Okraje môjho zraku sa sfarbili dobiela. Mala som pocit, že nemôžem dýchať...

„Upokoj sa,“ prikázal mi zhora hlas plný trpkkej láskavosti a studeného slnka.

Prekvapene som sa zahľadela do strieborných očí pretkaných zlatými škvrnami. Kolis na mňa uprel pozornosť a pod mäsom na lícach sa mu objavili trblietavé záblesky a víry. Zachvela som sa.

„Budeš žiť,“ vyhlásil Kolis a pozrel na mňa. „Pokiaľ si tá, za ktorú sa vydávaš.“

Nič z jeho slov mi neľahčilo dýchanie. S každou ďalšou sekundou som mala pocit, že sa mi zmenšujú pľúca. Srdce mi už netĺklo nervózne. Teraz búšilo, vynechávalo údery. Biela statická elektrina mi zaplnila okraje zraku, kým som bojovala, aby som si spomenula na to, čo ma Holland naučil, čo mi Ash ukázal. *Nádyh. Zadrž...*

Zem sa pod nami pohla, pôda sa zmenila na piesok. Kolisove kroky sa spomalili, jeho držanie sa zmenilo. Doľahol ku mne rytmický zvuk, jemné stúpanie a klesanie vln, ktoré narážali do brehu. Hlava mi sklzla, tvár mi spočinula na zlatom náramku okolo jeho bicepsu. Na chvíľu som zabudla na nedostatok vzduchu, lebo moje oči sa sústredili na vlniace sa mesačné svetlo odrážajúce sa od obrovského, polnočne sfarbeného mora.

Kolis sa zastavil na okraji perleťovobieleho piesku, ale na moje prekvapenie tam nebol pozvoľný sklon k vode ako na plážach Bavlneného mora. Toto bol strmý spád bez viditeľného dna, ale vo vode sa čosi pohlo.

Plávali v kruhoch, ponad seba a pod sebou. Boli ich desiatky, možno aj stovky. Ich mohutné ramená a hladké holé telá boli napoly ľudské a napoly šupinaté. Vytvárali pod hladinou divoké prúdy. Chvosty tých, ktorí boli najbližšie ku mne, sa jagali v mesačnom svetle – jasná, trblietavá modrá, intenzívna ružová, hlboká zelená a pruhy žiarivej žltej.

Moji bohovia, to museli byť ceerenovia.

„Phanos!“ zreval Kolis.

Trhlo mnou, keď tlaková vlna jeho výkriku udrela do vody a rozohnala ceerenov do hlbších častí mora. Ich zúrivy útek rozvíril pokojné vody. Na hladine sa zjavili malé vlnky s bielymi penovými špičkami a uprostred ceerenov sa vynorila postava muža.

Celé telo sa mu vlnilo. Poháňalo ho rýchle švihanie veľkej plutvy na konci chvosta. Plával k hladine rýchlejšie ako ostatní.

Keď sa priblížil, z jeho ruky vyšľahol strieborný blesk a vytvoril dlhý oštep, ktorý sa končil troma hrotmi. Trojzubec.

Stvorený zo zádychu.

Phanos, prvotný boh oblohy a morí, sa vynoril z mora v spŕške vody, trojzubec chrľil jantárové iskry na teplú, tmavohnedú pokožku jeho pliec a širokej hrude. Pod ním, pod jeho vlniacim sa chvostom, ktorý ho držal na mieste, sa ceerenovia upokojili natoľko, aby som videla, že hlbšie sa nachádzajú aj menšie bytosti ich druhu. Deti, ktoré stále poskakovali sem a tam, nakrátko vykukli a potom sa znova schovali za chvostmi starších ceerenov.

Phanos zaletel pohľadom ku Kolisovi a potom ku mne. V jasnom mesačnom svite sa mu napli pekné črty tváre. Sklonil hlavu. „Tvoje veličenstvo.“

Kolis si kľakol. Moje lýtka sa kížali po teplom, drsnom piesku. Nepustil ma, len si pritisol moju vzpriamenú hornú polovicu tela k hrudi. „Potrebujem tvoju pomoc. Stratila príliš veľa krvi.“

Phanos sa na mňa pozrel, jeho pohľad sa zastavil na mojom krku. „Oprav ma, ak sa mýlim, ale nie je to Nyktosova družka?“

„Áno,“ šepala som. Alebo som si to aspoň *myslela*. Nemohla som si byť istá. Môj jazyk bol olovený a nepoužiteľný.

„To je nepodstatné,“ odvetil Kolis.

„Možno pre teba. Ale ja som pocítil stratu jedného z našich bratov a vznik novej... sestry. Všetci sme to pocítili.“ Phanos sa zahľadel za nás a vtedy som začula vzdáľujúce sa kroky. Jeho pohľad sa presunul späť na mňa. „Stalo sa to kvôli nej?“

„Kladieš priveľa otázok,“ zavrčal Kolis a jeho hladký hlas zdrsnel. „A ja nemám trpezlivosť odpovedať na ne.“

„Ospravedlňujem sa, môj kráľ.“ Phanos mierne sklonil hlavu. „No nechcem mať žiadne ťažkosti s Nyktosom.“

„Môj synovec momentálne nikoho neohrozuje,“ povedal Kolis a mne sa srdce sťahovalo dovtedy, kým z neho nič nezo-

stalo. „Avšak ty by si sa mal viac obávať, že podnietiš môj hnev, nie Nyktosov,“ upozornil Phanosa Kolis a jeho tón naplnila chladná trpkosť. V tej chvíli z neho vytryskol zlatom nasiaknutý zádych. Skrútila som tvár, keď mi esencia neškodne sklzla po pokožke, aby sa rozliala po piesku. „Alebo ti to mám pripomenúť?“

Phanos sledoval úponky zádychu, ktoré sa zastavili tesne na hranici vody, kde sa zdvihli a zvinuli ako zmije pripravené zaútočiť. Pri pohľade na ne som sa zachvela, hoci som nevedela, čo by sa stalo, keby sa zádych dostal do vody. Nech by to bolo čokoľvek, tušila som, že by to bolo niečo hrôzostrašné.

Phanosove nozdry sa rozšírili a potom sa trojzubec zrútil a zmizol mu z ruky. „Nie, nemáš.“

„Dobre.“ Kolisov hlas bol opäť vrúcny – dokonca nežný. Spôsob, akým tak rýchlo prepínal z jednej osobnosti do druhej, ma znervózňoval. „Ona nesmie zomrieť. Postaraj sa o to.“

Pocítila som zmätok. Strata krvi a moje obavy o Asha spôsobili, že môj otupený mozog mal ťažkosti všetko spracovať a mnohé udalosti boli v mojej mysli rozmazané. Preto som vôbec netušila, ako by mi mohol Phanos pomôcť.

„Ak nechceš, aby zomrela, nemôžeš urobiť to, čo si urobil ostatným?“ spýtal sa Phanos. „Urob z nej jednu zo svojich oživenčov. Veď je bôžik, nie? To by nemal byť problém, však?“

Lenže ja som nebola bôžik – potomok smrteľníka a boha. No takto som sa *zdala* bohom a prvotným bohom vďaka uhlíkom. Tak ma cítili. Phanos však zjavne vedel o oživencoch. Možno o nich vedeli všetci prvotní bohovia okrem Asha. No Phanos zasa nevedel nič o uhlíkoch.

Nebola som si istá, čo si o tom mám myslieť. Dalo by sa tým niečo získať? Ale ani mi nenapadlo, že by ma Kolis premenil na oživenca. Mohol by to vôbec urobiť? Čo by to...?

„To je len znovuzrodenie smrti,“ odpovedal Kolis a jeho vľúdnosť opäť pohasínala. „A nemôžem riskovať, že jej pri znovuzrození ukradnú dušu.“

Stali sa dve veci naraz. Po prvé som si uvedomila, že oživelec musí pred premenou umrieť. A druhá vec? Phanos si veľmi dobre uvedomoval, prečo za ním Kolis prišiel.

„Je to ona?“ zašepkal. „Tvoja *graeka*?“

Moje vnútornosti rozhorúčil výbuch hnevu a dočasne nahradil chlad, ktorý akoby prenikol do každej časti môjho tela. Slová ma pálili na jazyku. Netúžila som po ničom inom, len aby sa mi pretisli cez pery. Nebola som jeho *graeka*. Ani Sotória nebola. Nepatrili sme mu. Silou vôle som nútila svoje ústa, aby sa pohli, rovnako ako predtým, keď som kričala na Asha s Kolisom, ale uhlíky len slabo zaprskali a jediné, čo som dokázala, bolo vydať zvuk podobný zakvíleniu.

„Ona... verím, že áno.“ Kolisove prsty sa mi vtlačili do mäsa na ruke a boku. „Udržiavam dušu v jej tele. Nie som si istý...“ Zaváhal, tiaž jeho slov bola šepotavým priznaním. „Nie som si istý, ako dlho to ešte vydržím robiť.“

Spomenula som si na pocit pichania, ktorý ma premkol, len čo mi položil ruku na hrud'. Bolo to tak? Keď ma chytil za dušu – keď chytil *naše* duše?

Otriasol mnou šok. Boh Saion neveril, že Kolis si zachoval dostatočnú moc na to, aby privolal dušu, ako to dokázal Ash. Znamenalo to, že v ňom ešte zostali nejaké uhlíky života? Alebo to bol vedľajší produkt skutočných uhlíkov smrti? Nebola som si istá, ale vysvetľovalo to, prečo som stále nažive – teda, ešte stále na pokraji smrti.

„Vieš, čo odo mňa žiadaš,“ prehovoril Phanos ticho, vietor bičoval vodu a rozvieval mi končeky vlasov po piesku.

„Ja nežiadam.“

Na pokožke ma zasvrbeli zimomriavky nepokoja, keď Phanos naklonil hlavu nabok. V čel'usti mu pulzoval sval. Potom skĺzol pod hladinu. O chvíľu neskôr ceerenovia znehybneli. Menší z nich, deti, však plávali hlbšie a hlbšie, až mizli z dohľadu.

Phanos sa vynoril ani nie meter od piesku. Voda mu stekala po hladkej pokožke hlavy a po hrudi. Bez slova k nám natiahol ruky.

Kolis najprv zaváhal, nehýbal sa a potom ma opäť zdvihol. „Ak zomrie, zničím celý tvoj dvor,“ prisahal a podal ma prvotnému bohovi, ktorý sa počas mojej korunovácie nepriblížil ani k Ashovi, ani ku mne.

Opäť sa ma zmocnila panika, keď ma Phanos vzal do náručia, a uhlíky vo mne nakrátko vzplanuli. Srdce mi narážalo do rebier, ale zdalo sa mi, že cítim, ako sa Phanosova hrud' prudko dvíha proti mojej. Teplá, šumiaca voda sa mi obtrela o nohy a potom sa všetko pod mojou hrud'ou ocitlo pod vodou. Aj tie úbohé nádychy sa vo mne zasekli. V ríši smrteľníkov som rada trávila čas v svojom jazere a rada som sa kúpala v Ashovom bazéne, ale plávať som nevedela. A toto... toto bolo more, do ktorého ma unášal prvotný boh.

„Nykτος mi kedysi vzal to, čo mi patrilo.“

Moje doširoka roztvorené oči a vystrašený pohľad klesli z oblohy posiatej hviezdami na Phanosa. Hovoril o Saionovi a Rhaharovi.

„Malo by ma tešiť, že príde o niečo, čo mu patrí.“ Jeho hlas bol ľahký ako pierko, preto som ho cez zurčiacu vodu počula len s veľkou námahou. „No v tomto nenachádzam žiadnu radosť.“ V očiach sa mu vznášali pramienky strieborného zádychu. „Vnímam tvoju paniku. Nie je to potrebné. Aký zmysel by malo ubližovať ti, keď zomieraš?“

Ako by ma toto vyhlásenie mohlo upokojiť v tejto ríši alebo hocikde inde?

Phanos nadvihol jeden kútik úst.

Keď som sa nad tým zamyslela, došlo mi, že to, čo povedal, ma vôbec nemalo upokojiť.

„Si vo vode pri Tritónskych ostrovoch, neďaleko pobrežia Hygeie,“ pokračoval Phanos. „Vieš, čo to znamená? Samozrejme, že nie. Väčšina ostatných prvotných bohov o tom ani ne-

tuší, ani Nyktos.“ Phanos plával ďalej do mora. „Zaujímalo by ma, či by ťa sem sám neprivedol, keby to vedel.“

Naozaj som väčšinu toho, čo hovoril, nechápala. Jediné, na čo som dokázala myslieť, bolo, aká hlboká musí byť voda pod nami.

„Voda je zdrojom všetkého života a liečenia. Bez nej by ani prvotný boh života nemal moc... ak by takú moc vôbec mal mať.“ Na tvári sa mu objavil pokrivený, smutný úsmev. „Tí, čo sa tu narodili, ceerenovia, nosia tento zdroj v sebe. Je to dar, ktorý lieči rovnako ako voda.“

Pozrel sa mi do očí a ja som začula... spev – jemné tóny v neznámom jazyku. Vo Phanosových očiach prestal víriť zádych a mne sa zamarilo, že som tam možno zbadala tieň žiaľu. Ale muselo sa mi to len zdať. Bol to ten istý prvotný boh, ktorý zaplavil kráľovstvo Phythe, pretože ho urazili.

„Pre väčšinu v tvojom... stave by to bol liek. Ale pre teba? Ty nie si bôžik, družka. Cítil som ich vo chvíli, keď sme sa dotkli.“ Phanos sklonil hlavu a zašepkal: „Uhlíky prvotnej moci. Silné. Príliš silné pre smrteľníčku, ktorou si.“ Špičkou nosa sa dotkol tej mojej. „Alebo *bola*.“

Dusivý pocit bezmocnosti stúpol do tej miery, že mnou myklo. Netušila som, čo urobí. Ktorýkoľvek prvotný boh by sa mohol pokúsiť vziať si uhlíky, tak ako to urobil Kolis Eythosovi, a čo by som mohla podniknúť, aby som ho zastavila? Nič. Moje prsty, ničím iným som nedokázala pohnúť, sa mi skrútili do dlaní. Nebola som zvyknutá na to, že sa nemôžem brániť. Ten pocit vo mne vyvolával chuť rozdriapať si pokožku. Zúrivosť ma bičovala, narážala do mojej paniky, až ma dusilo zúfalstvo.

„Máš v sebe uhlíky života. Čo znamená, že Eythos zasadil svojmu bratovi posledný – možno víťazný – úder, však?“ Phanos sa pozrel na breh, úponky zádychu v jeho očiach horeli rovnako jasne ako mesiac. Ticho sa zasmial. „Ach, ty si bola vždy jeho slabinou, však? Tie uhlíky by som si mohol vziať sám.“

Hľadela som naňho a premýšľala, či by nebolo lepšie, keby Phanos urobil práve to. Hoci vzhľadom na to, ako zatopil kráľovstvo v ríši smrteľníkov pre zrušenú tradíciu, ktorá mu mala slúžiť na počesť, asi ani nie.

„Potom by som však bojoval s Kolisom aj Nyktosom, pričom ten druhý by bol pravdepodobne rovnako nespokojný ako ten prvý, aspoň podľa toho, čo som videl na tvojej korunovácii. Nie som hlupák.“ Otočil nás vo vode tak, aby bol chrbtom k brehu. Jeho vlhké čelo sa dotklo môjho. „To, čo ťa skutočne trápi, je hlbšie ako strata krvi a nedá sa to obísť, družka. Dá sa to len oddialiť bez ohľadu na to, aká vysoká je cena a ako často sa platí.“

Vysoká cena? Čo...?

„Keď sa to všetko skončí a ty budeš ešte dýchať,“ opäť sa ma dotkol nosom. „Spomeň si na dary, ktoré si dnes dostala.“

Než som stihla spracovať, čo povedal, nad našimi hlavami sa zdvihla burácajúca voda a ponorili sme sa pod hladinu. Phanosove ústa sa priblížili k mojim a pri tom kontakte mi stuhlo celé telo. Nebozkával ma. Dýchal mi do úst, látka šiat plávala okolo mňa a moje ruky sa bezmocne zdvihli, keď sme sa potopili. Phanosov dych bol chladný, svieži a silný, akoby prehltal vietor.

Zovretie jeho rúk sa uvoľnilo a ja som mu vykĺzla. Moje doširoka vytreštené oči sa zabodli do zakalenej vody a potom som sa potápala, kým...

Akési ruky ma chytili za členky a ťahali ma dolu. Ústa sa mi otvorili vo výkriku, ktorý vo vode zanechal stúpajúce bublinky. Prsty sa mi zaborili do pása a otočili ma. Zrazu sa predomnou ocitla žena, ktorej dlhé tmavé vlasy sa prepletali s mojimi oveľa svetlejšími prameňmi. Naklonila sa ku mne, drsné šupiny jej chvosta sa dotýkali pokožky mojich nôh. Jej oči mali farbu Bavlneného mora počas letného poludnia. Bol to ohromujúci odtieň pripomínajúci morské sklo. Jej holá hrud' sa tlačila na moju, keď ma chytila za líca. Podobne ako Phanos

priložila ústa na moje a vydýchla. Jej svieži a sladký dych sa mi vlieval do hrdla.

Ceerenka ma pustila a odplávala odo mňa, zatvorila oči a naše vlasy sa oddelili. Neklesala. *Stúpala*.

Ďalšia ruka pristála na mojom pleci a otočila ma. Muž s rovnakými modrozelenými očami a ružovou pokožkou ma chytil za líca a priložil ústa k mojim, keď nás zaliali lúče žiarivého mesačného svetla. Aj on do mňa vdýchol ten svieži, sladký, chladný vzduch a naplnil mi pľúca. Jeho ruky zo mňa skĺzli ako tie prvé a potom ma chytili ďalšie, táto morská žena mala vlasy takmer také svetlé ako ja. Jej pery sa stretli s mojimi a jej dych ma naplnil, prúd nás obe odniesol zo svetla mesiaca do tieňa. Stúpala, keď prichádzali ďalší a ďalší. Bolo ich toľko a mesačné svetlo k nám presvitalo čoraz menej. Už som nedokázala sledovať, koľko sa ich dotklo mojich pier a vydýchlo, ale s každým nádychom som sa cítila inak. Chlad vo mne sa vytratil a stiesnenosť v hrudi a hrdle sa zmiernila. Srdce zo začiatku vynechávalo údery a potom začalo rovnomerne biť. Nepravidelný tlkot môjho pulzu sa spomalil a konečne ku mne doľahol zvuk. Rozhliadla som sa a v tieni tmavej vody som uvidel ceerenov. Boli to oni. Spievali pieseň, ktorú som počula predtým. Nerozumela som slovám, ale bola to podmanivo krásna melódia. Štípali ma oči.

Hladké ruky ceerenky sa dotkli mojich líc a odvrátili mi hlavu od tých, čo spievali, k nej. Nevyzerala oveľa staršia ako ja. Jej namodro sfarbené pery sa rozťahli v úsmeve, zatiaľ čo sa jej chvost pohyboval hore-dolu a dvíhal nás nahor k hladine zaliatej mesačným svitom. Slzy. Videla som ich dokonca aj vo vode. Stekali jej po slonovinových lícach a ja som zatvorila oči, aby som sa uchránila pred tým, čo som pocítila, keď som ich zazrela. Z celého srdca som si priala povedať jej, že ma to mrzí, hoci som nevedela, za čo by som sa mala ospravedlniť. Ale jej slzy, jej úsmev a pieseň, ktorú spievali ceerenovia...

Priložila ústa k mojim a vydýchla, jej dych mi naplnil hrud'. Uhlíky života silno, živo zapulzovali, akoby sa znovu prebúdzali. Vtedy mi došlo, že do mňa nevdychovali vzduch.

Bol to ich zádych.

Prerazili sme hladinu a otvorila som oči.

Za plecía ma chytili iné ruky a hned' som vedela, že patria Kolisovi. Vytiahol ma z mora. Iskrivá voda mi stekala z končatín a kvapkala z lemu šiat aj vlasov, tiekla mi do očí, kým ma ťahal na pláž.

Predklonila som sa, žmurkaním som sa snažila dostať vodu z očí a zaborila som ruky do teplého, drsného, bieleho piesku. Moja myseľ už nebola zahmlená. Myšlienky som mala jasné a už sa mi rozbíhali, pripravovali mi svaly na boj alebo útek. Začala som sa vymaňovať z Kolisovho zovretia, keď som prestala vidieť rozmazane.

Zamrzla som.

Každá časť mojej bytosti sa zachvela, keď som sa zadívala na vodnú hladinu. Nikde som nevidela Phanosa, ale to, čo som zbadala, spôsobilo, že sa mi strpnuté pery roztvorili od hrôzy.

Plávali tam telá, niektoré tvárou nahor, iné nadol. Tucty sa ich prosto... pohojdávali na teraz už nehybnej vode. Môj pohľad kĺzal po šupinách, ktoré už neboli jasné a žiarivé, ale matné a vyblednuté.

Zrazu som pochopila tú smútočnú pieseň, ktorá sa viac neniesla vzduchom. Posledný úsmev ceerenky. Jej slzy. Smútok, ktorý som videla vo Phanosových očiach. *Toto* bola cena, o ktorej hovoril.

Ceerenovia mi dali život.

Výmenou za svoje vlastné.

Hľadala som na telá, ktoré sa jemne kolísali vo vode zaliatej mesačným svetlom, úplne šokovaná tým, čo ceerenovia obetovali. Ostala som otupená, umŕtvená do takej miery, že som sa cítila neuveriteľne prázdna.

Prečo to urobili?

Ved' nemali na výber, nie? Kolis žiadal, aby mu Phanos pomohol, a toto bolo riešenie, ktoré prvotný boh neba, mora a zeme ponúkol.

Vieš, čo odo mňa žiadaš.

Kolis to vedel. Ale ja nie.

Keby som to vedela, urobila by som všetko, čo by bolo v mojich silách, aby som zabránila zbytočným stratám na životoch. Pretože to bolo zbytočné. Phanos to sám povedal. To, za čo ceerenovia položili svoje životy, bolo len dočasné. Aj tak zomriem. No aj keby som nezomrela? Nebola som s touto obetou vyrovnaná.

„Prečo?“ zašepkala som do vetra chrapľavým hlasom.

„Pretože ti nedovolím zomrieť,“ odpovedal Kolis a boli to takmer tie isté slová, ktoré použil Ash, ale...

Keď ich vyslovil Ash, vždy zneli ako tragická prísaha zrodená zo zúfalstva, tvrdohlavosti a túžby – obrovskej túžby.

Chvenie som zacítila najskôr v rukách a potom mi prechádzalo celým telom. Kolisove slová zneli ako hrozba a páchli posadnutosťou.

Pohľad mi spočinul na mŕtvych ceerenoch. Nikdy som nechcela, aby kvôli mne niekto prišiel o život. Ako tí, čo zahynuli počas obliehania Krajiny tieňov.

Tak ako Ector.

V mysli sa mi mihol obraz boha, ktorý na chvíľu zastrel hrôzu predou mnou. Ako som ho videla nabodnutého na kopiji, keď sme sa s Ashom vrátili z ríše smrteľníkov. Aj keď to bolo zlé, bolo to príjemnejšie než to, ako som ho videla naposledy; keď z neho ostala len kôпка kusov mäsa. Ector si to nezaslúžil. Ani Aios, ktorú sa mi aspoň podarilo oživiť. No nechcela to? Netušila som, ako dlho bola mŕtva. Mohla som ju vytrhnúť z pokoja? A ten čin spustil lavínu udalostí – koľko ďalších životov kvôli tomu vyhaslo? Zádych, ktorý som použila na obnovenie Aiosinho života, prilákal dakkaiov a spôsobil, že sa vyrútili na bojovníkov na nádvorí.

Teraz pre mňa zomreli – boli *zavraždené* – desiatky ceerenov. A prečo? Toto predsa nezabráni môjmu povýšeniu. Bol to len odklad.

Namiesto toho, aby som sa náhlila k svojmu koncu, približovala som sa k nemu plazením. Ale napriek tomu sa blížil. To sa nedalo zastaviť. Rovnako ako sa nedalo zmeniť to, čo sa stalo Ectorovi. Ani ceerenom a ďalším nespočetným ľuďom a bytostiam.

„Nechcem, aby kvôli mne niekto zomrel,“ dostala som zo seba.

„Nemáš na výber,“ vyhlásil Kolis. „A ak si tá, za ktorú sa vydávaš, mala by si to vedieť.“

Zažmurkala som nad odpornou pravdou jeho slov. Sotória nemala na výber od chvíle, keď ju Kolis zazrel zbierať kvety pozdĺž Útesu nárekov. A ja som nemala na výber od tej sekundy, keď Roderick Mierel uzavrel zúfalú dohodu s pravým

prvotným bohom života, aby zachránil svoje umierajúce kráľovstvo.

Nebolo to fér.

Nikdy to nebolo spravodlivé.

Hnev a panika vo mne rýchlo napučali, ale nebola som si istá, či sú úplne moje. Zaťala som prsty v piesku a zrýchlil sa mi tep. V hrudi a v hrdle mi uviazli surové, ostré emócie. Vyštverala som sa na nohy, hrud' sa mi dvíhala v krátkych, príliš rýchlych nádychoch. Obrátila som sa ku Kolisovi.

Falošný kráľ bohov sa na mňa pozrel, v tvári mal zvedavý výraz. Vietor mu nadvihol ľanové pramene vlasov a zafúkol ich na vysoké, klenuté líčne kosti. Z jeho obnaženej bronzovej hrude sa kľukatili zlaté šmuhy zádychu. Po jeho boji s Ashom na ňom neostala ani stopa. Bol úplne vyliečený.

Obzrela som sa okolo nás. Neboli sme sami. Ostatní stáli niekoľko metrov vzadu v tieni palmových listov. Videla som ich len preto, že sa ich čepele z kameňa tieňov leskli v mesačnom svetle. Nevedela som, či sú to Kolisovi alebo Phanosovi strážcovia, ale mali zbrane a to bolo jediné, na čom záležalo.

„Mala menej pieh ako ty a jej tvár mala skôr tvar srdca. Vlasy nie sú správne. Jej boli v slnečnom svetle ako... ako vyleštený granát.“ Kolisov hlas bol tichý, takmer detsky úctivý, ale jeho slová sa kĺzali po piesku a dotýkali sa mojej pokožky. „Ale keď sa pozriem dosť pozorne... keď si dovoľím vidieť, vidím ju v tebe.“

Zareagovala som.

Bez zaváhania. Bez premýšľania. Vyštartovala som, prebehla okolo neho a trielila som prudko a rýchlo, piesok odlietal spod mojich chodidiel a látka premočených šiat sa mi lepila na pokožku. Bežala som rovno k strážam.

Na tvári bledého strážcu sa mihlo prekvapenie, jeho modrozelené oči žiariace zádychom sa rozšírili sekundu pred tým, ako som mu vrazila dľaňou do hrude. Boh zachrčal a zapotácal sa. Siahla som po rukoväti jeho krátkeho meča.

„Doriti,“ zahučal a načiahol sa po mne, keď som vytrhla čepeľ z jeho pošvy.

Zastihla som ho nepripraveného. Bola som jednoducho rýchlejšia než on. Zahнала som sa laktom druhej ruky, trafila som ho pod čeľusťou a strážcova hlava prudko odletela dozadu.

„Nedotýkaj sa jej,“ prikázal Kolis, keď po mne chňapol ďalší. „Nikdy.“

Druhý strážca zastal.

Otočila som sa k falošnému kráľovi a pevne som zovrela chladnú železnú rukoväť, ku ktorej bola prikutá čepeľ z kameňa tieňov.

„Nechaj nás,“ prikázal. „Hned.“

Neodvážila som sa odvrátiť pohľad od Kolisa, aby som zistila, či ho stráže poslúchli. Mohla som si len domýšľať, že áno, čo mi vyhovovalo.

S Kolisom sme na seba mlčky hľadeli, zatiaľ čo ja som sa silou vôle snažila prinútiť svoje rýchlo tlčúce srdce, aby sa upokojilo. Musela som byť pokojná, opatrná a cieľavedomá. Pretože aj keď Kolis spochybňoval to, čo som o Sotórii tvrdila, v hĺbke duše mi veril. Preto sa tak silno triasol, keď ma držal, a v jeho hlase znel údiv, ktorý som pred chvíľou začula.

To všetko znamenalo, že bol zraniteľný len predom mnou – a toto bola moja šanca. Možno jediná, ktorú dostanem, aby som to ukončila.

„Čakal som, že predom mnou utečieš,“ poznamenal Kolis. „Presne to by urobila. Vždy utekala.“

„Nie vždy,“ povedala som a spomenula som si, čo som sa dozvedela o Sotórii.

Na začiatku možno utekala, ale to sa zmenilo.

Prúžky zlatého zádychu mu na hrudi vírili rýchlejšie. „Máš pravdu.“ Zdvihol bradu. Uplynula sekunda. „Odlož ten meč.“

Ani náhodou. „Donúť ma.“

„No tak,“ pokračoval s tichým chichotom a široké ústa sa mu zvlنili do posmešného úškl'abku, ktorý hraničil s blaho-

sklonnosťou. Vykročil ku mne, vietor od mora mu rozvieval plátenné nohavice. „Čo si myslíš, že s ním dokážeš?“

Počkala som, kým sa dostal na dosah čepele, a predviedla som mu svoje schopnosti. Vyrasila som mečom z kameňa tieňov a zamierila som priamo na srdce toho sviniara.

Kolisove oči sa rozšírili, zdvihol obočie a zvrátil čelo. Ohromený výraz na jeho tvári bol komický. Akoby nemohol uveriť, že som sa odvážila urobiť niečo také. Zasmiala by som sa, keby nebol prvotný boh.

A bol rýchly, jeho reflexy boli rovnako šialené ako Ashove. Ale rovnako ako pri strážcovi som na svojej strane mala moment prekvapenia. Kolis naozaj neveril, že zaútočím, čo ho stálo zlomok sekundy.

Čepel' z kameňa tieňov mu prenikla cez pokožku a moje pery sa rozťahli do divokého úškrnu.

V okamihu, keď sa mu meč zabodol do hrude, vyrazil mi rukoväť zo zovretia takou silou, že som v neľútostnom piesku stratila rovnováhu a padla na jedno koleno.

Meč zavibroval na mieste, kde bol čiastočne zapichnutý v jeho hrudi, pol centimetra – ak nie menej – napravo od srdca.

Skurvysyn.

Po Kolisovej hrudi stekala trblietavá krv, keď schmatol rukoväť meča a vytrhol ho. Len čo sa čepel' dostala z jeho tela, tá prekliata rana okamžite prestala krváčať.

Po kedysi pokojnej oblohe sa prehánali husté tmavé mraky, ktoré zahmlievali hviezdy aj mesiac. Moje srdce vynechalo úder.

Nad hlavou mi zrazu šľahol blesk a vzduch zaplavila energia, ktorá sa mi rozliezla po pokožke a spôsobilá, že sa mi v hrudi rozhoreli uhlíky. Ťažoba všetkým prenikajúcej moci bola desivá a hrozilo, že ma zatlačí do zeme.

S búšiacim srdcom som zdvihla hlavu. Zúrivosť sa vryla do každej črty Kolisovej tváre a jeho čel'usť sa zdala ako z kameňa. Žily na lícach sa mu rozžiarili zlatisto sfarbeným zády-

chom. Uhlíky v mojej hrudi zareagovali a začali divoko búšiť, keď mu prvotná esencia zmenila oči na strieborné kaluže so zlatými škvrnami.

„Dnes večer je to už druhýkrát, čo mi niečí meč prebodol telo.“ Z ruky mu vychádzalo pulzujúce svetlo a meč z kameňa tieňov, ktorý držal, sa vyparil, nezostal z neho ani prach. „Nepáči sa mi to prvý raz a nepáči sa mi to ani teraz.“

Žalúdok sa mi prepadol, keď som vystrelila na nohy. Asha som prebodla už viackrát a vyhrážala som sa mu, že to urobím toľko ráz, až som stratila prehľad, ale nikdy som sa ho nebála. Dokonca ani vtedy, keď na mňa v Umierajúcom lese vyletel ako prvotný boh po tom, čo som ho omylom zasiahla bleskom zo zádychu.

Kolisa som sa však bála.

Pokúsila som sa prehltnúť, ale hrdlo sa mi zovrelo. Urobila som krok dozadu.

Kolis si prešiel rukou po hrudi a pozrel na svoju zakrvavenú dlaň. Naklonil hlavu a spustil ruku. „To bolo veľmi nerozumné.“

„Bolo,“ vyriekla som. „Asi som mala mieriť na hlavu.“ Jeho strieborné oči so zlatými fliačkami ochladli. Ostali úplne mŕtve.

Urobila som jedinú rozumnú vec. Otočila som sa a rozbehla sa. Tentoraz v tieni rozložitých paliem nestáli žiadni strážcovia. Zo všetkých síl som zaberala nohami aj rukami...

Kolis ma zdrapil za vlasy a trhol celým mojím telom vzad. Na pokožke hlavy mi vybuchla ohnivá bolesť, keď sa mi pošmykli nohy. Opäť som dopadla na kolená. Vedela som, že ma to dostáva do nebezpečnej nevýhody, a pokúšala som sa znovu postaviť, kým ma ťahal po piesku.

Kolis ma vytiahol nahor a prudko ma otočil. „Na to som zvyknutý o niečo viac.“ Potiahol mi hlavu dozadu.

Zalapala som po dychu, keď mi bolesť prešla od pokožky hlavy až po chrbticu. Chytila som ho za ruku a snažila sa uvoľniť napätie.

„Hovorím o tej časti s útekom, ak ťa zaujíma, čo som mal na mysli.“

Malá časť ukrytá hlboko vo mne vedela, že toto je jeden z momentov, keď musím držať jazyk za zubami a premýšľať, kým niečo urobím. Nielen, aby som ochránila svoj život, ale aj celú ríšu smrteľníkov.

Odmietla som sa však pred ním skloniť. Odmietala som to urobiť bez ohľadu na cenu. Bez ohľadu na to, aké hlúpe to bolo. Nebola som slabá a urobila som si nesprávny úsudok, keď som prvýkrát počula legendu o Sotórii. Ani ona totiž nebola slabá.

„To znie ako niečo, na čo môžem byť hrdá,“ vyprskla som a rýchlo a tvrdo som koplá kolenom.

Predtým som minula jeho srdce, ale teraz som trafila.

Kolenom som mu vrazila do rozkroku. Z Kolisa sa vydral bolestivý rev a jeho ruka preťala vzduch.

V čeľusti a tvári mi vybuchla agónia. Ústa mi okamžite zaplnila kovová chuť. Padla som k zemi a stihla som sa spamätať sekundu pred tým, ako by som sa tvárou zaborila do piesku. Ani som nevedela, čím ma zasiahol. Rukou? Päťou? Nech to bolo čokoľvek, v ušiach mi zvonilo. Na chvíľu ma bolesť omráčila natoľko, až som sa obávala, že ju vycíti aj Ash, ak bol pri vedomí.

Posadila som sa na päty a dýchala som cez bolesť, kým sa počiatočný brutálny šok zmiernil. Vypľula som na piesok plno krvi a šokovalo ma, že spolu s ňou nevyletel aj zub.

„Dočerta,“ zavrčal Kolis. „Nechcel som, aby sa to stalo.“ Do zorného poľa sa mi dostalo biele plátno jeho nohavíc. „Si v poriadku?“

Prebehol mnou krč. Znel... bohovia, znel skutočne znepokojene, a z toho mi prebehol mráz po chrbte. „Čo myslíš?“

„Povedal som ti, aby si na mňa netlačila,“ snažil sa zdôvodniť svoje konanie, jeho dych bol ostrý a krátky. „Ale ty si rozhodnutá urobiť zo mňa zloducha.“

„Urobíť z teba zloducha?“ S námahou som sa postavila a z pľúc mi vyletel hlasný smiech. Zdvihla som pulzujúcu hlavu. „Už ním si.“

„Nikdy som...“ Kolisove oči sledovali krv, ktorá mi stekala po brade, a zažmurkal. Ten hajzel sa skutočne *strhol* pri pohľade na krv z rany, čo mi zasadil. „Nikdy som nechcel byť taký.“

„Moji bohovia,“ zašepkala som. „Ty si skutočne šialený.“

V mesačnom svite som videla, ako jeho líca nabrali tmavší odtieň. „Ak je to tak, potom som len taký, akého ma urobil môj brat,“ zavrčal.

„Existuje niečo, z čoho svojho brata neviníš?“ odsekla som.

Kolis vystrelil dopredu tak rýchlo, že som nasala zadrhnutý dych a s myknutím som sa presunula o krok dozadu. Bolo mi proti srsti, že som ustúpila, že som mu dopriala čo i len centimeter.

Zastavil sa, hrud' sa mu rýchlo dvíhala a klesala. Prešla chvíľu, potom ďalšia. Bolo mi jasné, že sa drží na uzde. Sotva. „Toto nechcem... Nechcem, aby sme sa hádali.“

„Je mi jedno, čo chceš!“ vyštekla som, ale žalúdok sa mi skrútil. Nebola som si celkom istá, či som to bola len ja, kto vyriekol tie slová.

Ruky pri bokoch zaťal do pästí. „Netlač na mňa, *so'lis*.“

So'lis? Netušila som, čo to znamená, ale myslela som si, že Sotória by mohla, pretože jej hnev bol priam hmatateľný, a určite to bola ona, kto vykrikol nasledujúce slová. „Chod' do riti!“

Nevidela som, ako sa pohl, ale zrazu som pocítila jeho stisk na svojom hrdle. Moje ruky vyleteli k tým jeho. Driapala som mu prsty, ale nebolo mi to nič platné. Končeky jeho prstov ma škrtili a sťažovali mi dýchanie.

„Varoval som ťa, aby si na mňa netlačila,“ oboril sa na mňa Kolis s rozšírenými nozdrami. „Napriek tomu robíš presne to a ešte viac.“

Ignorovala som paniku, ktorá sa mi chvela v hrudi, pozrela som sa mu do očí a udržala som jeho pohľad. „Myslím, že si

strávila príliš mnoho času s mojím synovcom.“ Kolis sa uškrnul. „A videl som, že sa na mňa dnes večer díval presne takto. Som si istý, že ten pohľad čoskoro znova uvidím.“

„Dotkneš sa ho a ja...“ Dostala som zo seba, lapajúc po dychu.

„Čo urobíš?“ prerušil ma Kolis, v očiach sa mu začali miešať slabé chuchvalce zádychu a jeho zovretie ešte zosilnelo. „Čo preňho urobíš? Pretože som videl, čo by pre teba urobil on. Bol ochotný zabíjať svojich bratov. Zaútočiť na mňa. Rozpútať vojnu.“

Vrátila sa mi akási úroveň zdravého rozumu a varovala ma, že musím byť múdra, keď ide o Asha. Nebolo treba siahodlhé úvahy, aby som pochopila, že ak Kolis nadobudne podozrenie, že som zamilovaná do jeho synovca, v jeho hlave to bude znamenať, že je do Asha zamilovaná Sotória, a to by sa neskončilo dobre.

Pred očami sa mi mihol obraz dýky, ktorá sa dvíhala a zabodávala. Stále som počula vlhké, mäsité zvuky.

Srdce sa mi rozbúšilo strachom – silným, otupujúcim strachom. Ash teraz nebol v bezpečí. Bol oslabený a mojou vinou aj vážne zranený.

„Čo?“ dožadoval sa Kolis, prsty mi zarýval do pohryzeného miesta na krku, keď ma zdvihol na špičky. „Čo by si urobila pre neho, no nie pre mňa?“

„Takmer všetko, čo ti napadne, ale to s ním vôbec nesúvisí. Koniec koncov mi na ňom nezáleží.“ Prinútila som sa vysloviť slová, ktoré nemohli byť ďalej od pravdy. Mala som pocit, že sa mi s každou ďalšou sekundou zmenšuje hrudník. Kolisovo zovretie zosilnelo, pravdepodobne mi zanechá modriny. Dusila som sa. „Urobila by som čokoľvek doslova pre kohokoľvek iného – náhodného strážcu, iného prvotného boha, mŕtvolu, kus trávy...“ Sípavo som sa nadýchla.

„Myslím, že som pochopil, čo vravíš.“ Jeho pery sa zvltnili. Objavil sa jeden tesák. „A tiež si myslím, že klameš.“

Srdce mi bilo na poplach. Uvedomila som si, že ho musím odpútať od myšlienok na Asha, a jediný spôsob, ktorý som poznala, bolo úplne upriamiť jeho pozornosť na mňa. „A myslím si, že... myslím si, že sa biješ ako slabá napodobenina prvotného boha života.“

Kolisov smiech naplnil vzduch, no znel ako syčanie. Pritiahol si ma k hrudi. Kontakt s jeho telom cez príliš tenké šaty vo mne vyvolal záchvev odporu. „Si taká neuveriteľne hlúpa a ľahkovážna. Priveľmi odvážna a máš nadmieru podrezaný jazyk.“

„Ty...“ snažila som sa nadýchnuť, „si zabudol na jednu... vec.“

„Na čo?“ spýtal sa. „Že si neúctivá?“

„Áno, ale... aj na to, že čoskoro... budem mŕtva,“ zachripela som.

Zdvihol zlaté obočie. „Je to tak?“

„Áno,“ dostala som zo seba. „Keďže ma... opäť zabíjaš.“

Kolis sa chvíľu nehýbal. Úplne zmeravel. Potom jeho pohľad klesol na miesto, kde ma držal pod krkom. Oči sa mu prekvapene rozšírili. Bolo to, akoby ani netušil, že ma škrtí. Odstrčil ma od seba.

Zapotácala som sa vzad a ledva som udržala rovnováhu. Prehla som sa v páse, ruky som si položila na kolená, zatiaľ čo som do úst zhlboka vtáhovala slaný vzduch. Prebehlo mnou chvenie. Prehltla som a tvár sa mi skrivila bolesťou.

Cítila som, ako sa mi na pokožke krku tvoria modriny, ale vtedy som čosi pochopila. Zasmiala som sa, ten zvuk bol ako škripanie nechtov o kameň. Bolelo to, ale nech to bolo akoľkoľvek choré a zvrátené, jeho láska k Sotórii bola slabinou vo viacerých smeroch.

„Tento rozhovor sa skončil,“ vyhlásil Kolis. Takmer sa zo mňa znova vydral smiech. Myslel si, že toto je rozhovor? „Ideme domov, a keď sa upokojíš, porozprávame sa.“

„Domov?“ Pomaly som sa narovnala. Premáhal ma zmätok, hnev a možno trochu aj Sotória. „Chod' do riti, ty nočná mo-

ra...“ Všetky svaly mi stuhli, keď som videla, že pohlol rukou. Vedela som, že to bude bolieť.

Úder však nikdy nedopadol.

Kolis ma chytil za bradu a mne sa zastavilo srdce. No nespôsobil to jeho stisk. Tlak jeho prstov bol pevný, ale zďaleka nie taký mocný ako pred chvíľou na mojom hrdle. A to, čo som zbadala, spôsobilo, že mi srdce naďalej vynechávalo údery.

Prvotná esencia zaiskrila a vzplanula, rozlievala sa do vzduchu okolo neho. Jasná, zlatistá žiara sa mu zdvihla z chrbta ako krídla. Vírny zádych sa tak rýchlo rozšíril po jeho tele, že sa na chvíľu stal takým, akým bol, keď bojoval s Ashom: oslepujúcim, zlatým svetlom s vybuchujúcim zádychom, ktorý ma štipal na pokožke.

Svetlo však rýchlo pohaslo a odhalilo, že sa jeho pokožka stenčila do takej miery, že som videla kosti jeho ruky. V žalúdku sa mi skrútil uzol strachu, keď som zdvihla pohľad. Nechcela som to vidieť, ale nedokázala som sa neďívať.

Zazrela som matný lesk jeho lícných kostí. Jeho čeľusť. Kosti jeho ruky. A jeho oči... Boli to len jamky vyplnené kalužami čiernej, víriacej ničoty.

Kolis takto nevyzeral, keď bojoval s Ashom, ale okamžite som vedela, že takto vyzerajú pravé prvotné uhlíky smrti.

A bolo to desivé.

Krídla zádychu sa za ním zdvihli a roztiahli, potom zmizli v zlatistom dyme. Aura v jeho žilách vybledla, keď jeho pokožka zhrubla a skryla jeho skutočnú podobu. „Dúfam, že si lepšie uvedomuješ milosť, ktorú som ti preukázal, a si za ňu vďačnejšia než Nyktos.“

„Milosť?“ zvolala som. „Ty...“

Víriaca priepasť ničoty, ktorá bola jeho očami, sa zablysla striebrom a zlatom. „*Nebudeš hovoriť.*“

Moje telo stuhlo, tie dve slová mnou prehrmeli. V sánke mi bolestivo zapulzovalo a zovrela som ústa.

„*Nebudeš odvrávať*“, pokračoval Kolis a jeho hlas bol všade, mimo mňa aj vo mne. „*Ani sa mi nebudeš vzpierat’*.“

Moje svaly ho okamžite poslúchli. Spustila som ruky k bokom. To, čoho som sa obávala v zničenej komnate, keď som si držala dýku pri krku, sa naplnilo. Použil na mňa božský nátlak.

„To je oveľa lepšie.“ Kolis sa usmial a pritiahol ma k sebe. Sklonil hlavu a jeho ústa boli len centimeter od mojich, keď dodal: „Oveľa, oveľa lepšie.“

Cítila som jeho ruku na krížoch a potom jeho hrud’ na svojej. Srdce sa mi rozbúšilo. Chtiac-nechtiac som otvorila ústa. Chcela som, aby sa mi pohli ruky a nohy, ale nič sa nestalo. Dokázala som len stáť. Mohol so mnou urobiť čokoľvek. Stratila som vládu nad vlastným telom a strach vo mne narástol.

„Je tu niečo, čo musíš pochopiť, či už si hovorila pravdu o tom, kto si, alebo nie.“ Jeden po druhom zdvihol všetky prsty okrem palca. „Keby sa so mnou niekto opovážil hovoriť tak, ako si sa so mnou rozprávala ty, nechal by som ho zodrať z kože a nakrímil by som ho jeho vlastným mäsom.“

Kolis si utrel krv pod spodnou perou a potom zdvihol ruku k ústam.

Bolo mi na vracanie.

Ešte šťastie, že keby som sa naozaj povracala, zasiahla by som jeho prekliaty ksicht.

Sal si palec a cmúľal vlastnú krv. V očiach sa mu rozhorel zádych. „Videla si, čo sa stalo Nyktosovi, keď sa ma odvážil udriet’?“ Zaklonil hlavu a na líce mu dopadol prameň zlatých vlasov. „Takže ak sa ukáže, že nie si moja *graeka* a toto je nejaký premyslený úskok, nebudem klásť medze zverstvám, ktorými zasypem teba a všetkých, na ktorých ti kedy záležalo. A potom si zoberiem uhlíky života.“

Jeho pery sa dotýkali mojich, keď sa skrútili do úsmevu. „To ti sľubujem.“